KOMSOMOL

13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ MERKEZ YAYIN ORGANI

mızrak çuvala sığmayacak !

* *YURURLUGE KONMASIYLA BAŞLAYAN SOKAK INFAZLARI, "TERÖRLE MUCADELE YASASI"NIN AMAÇLARI HAKKINDA GEREKLI SONUÇLARI GÖZLER ÖNUNE SERIYOR.*

* *BIR TURLU "USLANMAYANLAR"IN PAYINA SOPA DUŞERKEN, "USLU" SOSYALISTLERIMIZ SISTEMIN "NIMETLERINDEN" YARARLANABILECEKLER.*

* *ÇÖZUM, TUM KURUM VE KURULUŞLARIYLA 12 EYLUL'DEN VE 12 EYLULCULERDEN HESAP SORMAKTAN GEÇIYOR. BU SORUNU ÇÖZECEK OLAN ISE, KITLELERIN ZORU VE KENDI ÖZGUÇLERIDIR.*

Burjuvazinin her yeni istikrar arayışı ve toplumu kendi çıkarlarına göre yeniden örgütleme girişimi, istikrarsızlığı bir üst boyutta yeniden üretmekten başka bir işe yaramıyor. Geçici bir istikrar sürecinin hemen ardından yeni ve çözümü daha zor sorunlar öne çıkıyor.

24 Ocak kararları ve 12 Eylül faşizmi sistemin çözüm arayışıydı; ancak, sonuç tam bir çözümsüzlüktür. Sorunların köklü olarak çözülmesi bir yana, giderek daha da boyutlanmış ve çetrefilleşmiştir.

Dış borçlar 50 milyar doları aşarken, iç borçlar trilyonlarla anılmaktadır. Enflasyon, işsizlik ve gelir dağılımındaki eşitsizlik giderek artıyor. Diğer yandan toplumu depolitize etme ve sindirme çabaları sonuçsuz kalmıştır. İşçi, memur ve öğrencilerin ekonomik ve demokratik hak arama mücadelesinin önüne geçilememiştir. Aynı zamanda sistemin zayıf karnı olan Kürt ulusal mücadelesi giderek boyutlanmaktadır. Devrimci tutsaklar ise bir türlü susturulamamıştır.

Sistemin, önünde biriken bu sorunları köklü olarak çözebilme yeteneğinde olmadığı ortadadır. İstikrarsızlığın artmasıyla birlikte, 12 Eylül'ün sivil uzantısı olan ANAP'ın da sonu görünmektedir.

(Devamı, Sayfa:2'de)

yayından...

İllegal yayının iki önemli işlevi bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, kollektif örgütleyici ve politik yönlendirici olmasıdır. "Ne Yapmalı"dan beri illegal yayının bu önemi biliniyor.

Yayının ikinci işlevi ise, Komsomolcuların bireysel düşüncelerini ifade ettikleri, birbirleriyle iletişim kurdukları ve tartıştıkları bir alan olmasıdır.

Bu her iki görev de, bizim gibi 'genç' ve önünde çözülmeyi bekleyen pek çok önemli sorun bulunan bir örgütlenme için yayının önemini bir kat daha artırıyor.

Bu ağır ve önemli bir sorumluluktur: her düzeyde daha da aktif bir katılımı gerektiriyor. Katılımın ve sahiplenmenin değişik boyutları bulunmaktadır. Bunlardan birincisi düşünsel katılımdır. Bu bizim için üzerinden asla atlanamayacak bir sorundur. Yalnızca dünyada ve ülkelerimizde sağ rüzgarlar esmesinden dolayı değil. Bununla beraber bir komünist gençlik örgütlenmesi olarak önümüzde biriken sorunları çözebilmek için de hi zorunludur.

(Devamı, Sayfa:2'de)

sayı: 2 temmuz-1991

(Baştarafı,Sayfa:1'de)

Aynı derecede önemli olan ikinci tür katılım ise, yayının dağıtımıdır. Her Komsomolcu yayını okutacağı yeni ilişkiler çıkarmalı; Komsomol'un dikey örgütlenmesi güçlenirken, yatay olarak da kitle tabanı genişlemelidir.

Ayrıca, yayına karşılık olarak toplanması gereken maddi bağışlar, yayının mali finansmanının sağlanmasında bir katkı anlamanı geleceği gibi aynı zamanda, okuyucunun yayına karşılık vereceği maddi bağış onun, yayına karşı sorumluluğunu pekiştirecek bir araç da olacaktır.

Bu arada kısaca yayın politikası hakkında bilgi verelim. KOMSOMOL'da iki tür yazılara yer verilecektir. Birincisi, KOMSOMOL'un ana politikaları saptayan ve yönelimlerini gösteren yazılardır. Bunlar ya organ imzasıyla ya da imzasız yayınlanacaktır. İkincisi ise, her Komsomolcunun kendi imzasıyla yayınlayacağı ve sadece imza sahibini bağlayıcı olacak yazılardır.

Kişi yazılarda, teknik redaksiyon dışyında herhangi bir düzeltme yapılmayacaktır. Ancak KOMSOMOL'un sayfalarının sınırlı olması nedeniyle, yazıların en fazla 3-4 sayfayı geçmemesine dikkat etmek gerekiyor. Aksi halde yazıların devamı bir sonraki sayıya sarkacak ya da zorunlu kısaltmalar yapılabilecektir.

Ayrıca, Merkez Komitesi'ne ulaşan organ ve tekil üye raporlarından uygun bularak seçtiğimiz raporlara da güvenlik bakımından redaksiyon yaparak KOMSOMOL sayfalarında yer verilecektir. Örgüt ve mücadele yaşamımız açısından somut deneyler, örnekler içeren bu tür raporların tüm örgüt tabanına ulaştırılmasının ve bu yoldan deney aktarımı sağlamanın önemi tartışılamaz.

* * *

Örgütlenmenin kendi ayakları üzerine durmaya ve toparlanmaya yeni başladığı dönemde bazı eksikliklerin olacağı kuşkusuzdur. Örneğin, sürekli gündemde olmasına rağmen, Komsomolcular için oldukça önemli olan ideolojik, politik ve askeri eğitim. bazı adımlar atılmasına rağmen istenilen düzeyde değildir. Bu sorunu pek uzak olmayan bir dönemde çözmeye çalışacağız. Ancak bu süreçte Komsomolcular zamanlarını boşa harcamamalıdırlar. Özellikle önümüzdeki yaz dönemini iyi kullanmak gerekiyor. Bir yandan kendimizi sürekli yenilerken, diğer yandan da birbirimizi sürekli denetlemeliyiz. Önümüzde, Komsomol'u güçlendirme ve sağlamlaştırma; politik eylem ve ajitasyonu yükseltme gibi önemli görevler durmaktadır. Kendimizi bu sürece daha sıkı hazırlamalıyız.

* * *

Önümüzdeki pekçok önemli sorundan biri, Kürt gençliğinin kendi Komsomol'unu yaratmasıdır. Bu sürece girilmiş bulunulmaktadır. Ancak bazı bölgelerde işleyişte karışıklıklar yaşanmaktadır. Bu sürecin daha sağlıklı yürümesi amacıyla, Kürdistan Komsomol'u ile ilgili kısa bir açıklama yazısı yayınlıyoruz.

Bu konuyla birlikte, önümüzdeki sayılarda Program ve Tüzük tartışmaları başlatmak istiyoruz. Tüm yoldaşlar şimdiden bu konuda düşünce üretimine girmelidirler.

K O M S O M O L

TÜSTAV

MIZRAK ÇUVALA SIGMAYACAK....

(Baştarafı, Sayfa:1'de)

Tam böylesi bir dönemde çözümsüzlüğe yanıt "Terörle Mücadele Yasası" olmuştur. Sistem istikrarsızlığını, sansür ve sürgün yasasından başlayarak "sivil darbe"lerle geçiştirmeye çalışmaktadır. Ancak bununda boş bir çaba olacağı ortadadır. SS Kararnameleri nasıl işlemez -işletilemez- hale getirildiyse, anti-terör yasasınıda o sonuç beklemektedir.

YASA NEYİ AMAÇLIYOR?

Yasanın yayınlanmasıyla birlikte başlayan sokak infazları, yasanın amaçları hakkında gerekli sonuçları ortaya sermektedir. Gözlerindeki at gözlüğünü çıkarıp atamayan "ilerici" aydınlarımız ve "leberal" sosyalistlerimizin alkışları ve "141-142. md.ler kalkıyor", "Kürtçe serbest bırakılıyor", "demokratikleşme yolunda bir adım" söylemleri arasında, yasa meclisten geçmiş ve "geciktirilmeden" uygulanmaya başlanmıştır.

Yasa hukuksal olarak tam bir hilkat garibesini andırmaktadır. Ancak, konumuz olmadığı ve üzerinde yeteri kadar yazılıp-çizildiği için yasanın bu yönü üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz.

Yasa asıl olarak devrimcileri ve komünistleri toplumdan giderek yalıtlamayı; onları sindirmeyi ve çalışma alanlarını daraltmayı; Kürt ulusal hareketini pasifize etmeyi; Kürdistan'daki ve Türkiye'deki mücadeleyi birbirinden koparmayı amaçlamaktadır. Diğer yandan ise, "liberal" sosyalistlerimize her türlü çalışma kolaylığı sağlamaktadır.

Kısacası, bir türlü "uslanmayanlar"ın payına sopa düşerken, "uslu" sosyalistlerimiz sistemin "nimetlerinden" yararlanabileceklerdir. Bu, vitrin düzeltmenin yanısıra, bir emniyet subabı olması açısından da gerekli görülmektedir.

Devlet bu yasayla aynı zamanda işkencecilere hukuksal bir güvence sağlamakta ve işkenceci devlet kimliğinide belgelemektedir.

ANTI-TERÖR YASASI DA ÇÖZÜM OLMAYACAK

Anti-terör yasasının, 12 Eylül'ün tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılması ve 12 Eylül'den hesap sorulmasının yakıcı bir talep olduğu döneme yanıt olmayacağı açıktır.

Çözüm tüm kurum ve kuruluşlarıyla 12 Eylül'den ve 12 Eylülcülerden hesap sormaktan geçmektedir. Bütün devrimci tutsaklar özgür bırakılmalı; tüm anti-demokratik yasalar kaldırılmalı, işkenceciler cezalandırılmalıdır. Bu sorunu çözecek olan ise kitlenin zoru ve kendi öz güçleridir. Bu sayede 12 Eylül ve anti-terör yasası tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Ancak, tüm bu söylenenler devrimci saflarda bir rehavet yaşandığı gerçeğinin üstünü örtmemelidir. Gerek sosyalist sistemin içerisinden geçtiği sürecin olumsuzluğu, gerekse kendisine dayanak alacağı nesnel zeminin zayıflığı sosyalistler arasında güven ve inanç zayıflamasına neden olmaktadır. Bu sürece karşı durmak gerekiyor. Bunun için inancımızı ve bilgimizi sürekli taze tutmalı, kendimizi sürekli yeniden üretmeliyiz.

Önümüzde zorlu bir dönem bizi beklemektedir; her yönüyle bu döneme hazır olmalıyız. Bugünden başlayarak; yapabileceklerimizi önümüze koyalım ve önümüze koyduklarımızı yapalım.

"İŞÇİ KURULTAYI" İLGİ ODAĞIMIZA YERLEŞMELİDİR

İşçi, köylü, öğrenci-aydın gençliğin politik örgütü olarak Komsomol, özellikle örgütlenmesinin temelini işçi gençliğe dayandırmaya özel bir önem vermek durumundadır. Çünkü Komsomol, işçi sınıfı ideolojisini klavuz edinmiş, işçi sınıfının tarihsel hedefini kendi hedefi olarak benimsemiş bir Komünist örgütlenmedir. Bu bakımdan örgütlenmenin sınıfsal zeminlerinin güçlü kılınması, mücadelede sınıfsal istikrarın sağlanması için işçi gençliğin Komsomol saflarına kazanılması temel görev durumundadır. Kuşkusuz bu, diğer kesimler olarak köylü ve öğrenci-aydın gençliğin örgütlenmesinin önemini azaltmıyor ve tali plana da itmiyor. Söylenmek istenen, örgütlenmenin oturması gereken ana zeminin vurgulanmasıdır.

Bunun için, işçi hareketinin sorunlarına yakın ilgi; politik duyarlılık Komsomol'un geliştirilmesi gereken özellikleri olmalıdır.

Bir süredir, İstanbul'da bölgesel bir İşçi Kurultayı toplama çalışması sürdürülüyor. Sonbaharda toplanması hedeflenen Kurultaya yönelik hazırlık çalışmaları devam ediyor.

Süren bu hazırlık çalışmalarına Komsomol'un genç işçi tabanının yönlendirilmesi, bu çalışmalar içinde aktivitenin artırılması gerekiyor. Kurultaya yönelik ilginin ve hazırlık çalışmalarına katılımın salt işçi gençlikle sınırlı tutulmaması, özellikle Komsomol kadrolarının da ilgisinin artırılması şarttır. Bu da ancak, bu çalışmalara katılım sağlamakla mümkündür. Böylesi bir katılım ve ilgi artırımı Komsomol kadrolarının işçi gençlik örgütlenmesinde daha duyarlı ve tecrübeli bir düzeye ulaşmasını sağlayacaktır.

İşçi Kurultayı, öncelikle bu amaçla; işçi hareketine Komsomol'un ilgisinin artırılması amacıyla ilgi odağımıza yerleşmelidir.

Öte yandan, genel işçi hareketinin yaşadığı tıkanıklığı aşmak, hem eylemlilik sürecinde ve hem de sınıf sendikacılığı düzleminde yeni bir düzey yaratmak için ön açıcı bir platform olarak değerlendirilmelidir. Burjuva muhalefet partilerin, sarı ve reformist sendikal yönetimlerin işçi hareketi üzerindeki boğucu etkisi; buna karşılık devrimci yönlendiciliğin boşluğu işçi hareketinde ki tıkanıklığın esas nedenidir. Bugün İstanbul'la sınırlı da olsa toplanmaya çalışılan İşçi Kurultayının esas olarak bu tıkanıklığın aşılması sorunlarını gündemine alması ve sonuçlara ulaşmasının sağlanması yaklaşımıyla davranmak gerekir. Mümkün olan en geniş işçi katılımının sağlanması ve diğer bölgelere de yayılarak genelleştirilmesinde biz genç komünistlere de görev düşüyor.

Her Komsomol örgütü ve kadrosu, katılımı ve aktiviteyi artırmak, başka bölgelere yaymak ve bu vesileyle daha geniş genç işçi çevreleriyle ilişkiler geliştirmek bakımından Kurultay ilgi odağımıza yerleşmelidir.

KÖRFEZ KRİZİ VE KÜRDİSTAN

ŞOREŞ AZAD

"Sistemler olanca hızlarıyla birbirlerine yakınlaşıyor, soğuk savaş bitti, insanlık artık barış içinde birarada yaşayacak", "Biz komünistler, demode yöntemlerden vazgeçmeliyiz", "Yeni ve mürehfeh dünya düzeni", "Marksizm-Leninizm tükendi", "sınıf siyaseti-sınıf kavgası da neymiş", "demokratikleşme ve sınıf yakınlaşması" vb. vb. Fazla değil bundan on ay öncesine kadar hepimizin günde defalarca kez okuduğu-dinlediği-tartıştığı, bıktırıcı "belirleme"lerdi. Marksizm-Leninizm bilimi adına bazı çok bilmiş teorisyenlerin masalcı dede edasıyla kanıtlamaya çalıştıkları bu savlar Agustos 1990'dan itibaren hayatın pratiği tarafından tuzla buz edildi. "Bilgelik", yerini korku-panik-ihanet ve hicaba bıraktı.

Sosyalist sistemin caydırıcı bir güç olmaktan çıktığı bir dönemde, kapitalist-emperyalist sistemin cesaretlenerek tırmandırdığı saldırganlık-istilacılık-yağmacılık ve iki yüzlülük Agustos ayıyla birlikte doruğa ulaştı.

Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan ve Kürt halkının soykırımına dönüşen Orta-Doğu krizi dünyanın gündeminin birinci maddesi haline geldi. Sanayinin uzun süredir beslediği savaş canavarı, yokedici bir eylem için uyandırıldı.

Bu süreçte kimi sosyalistler Saddam'ın işgalci ve istilacı olduğunu kanıtlama yarışına girerek Bush ve emperyalistlere alkış tuttu; kimi Saddam'ın emperyalizme karşı ayaklanan bir kahraman olduğunu savunarak Saddam'ı destekleyip, emperyalist-kapitalistlerin çıkar kavgasına, yağma savaşına devrimcilik-sosyalistlik adına taraf olarak tarihin en büyük ihanetini sergilediler.

Oysa sorun sağduyu sahibi insanlar açısından son derece açıktır. Gerçi, Orta- Doğu'nun kaygan bir zemine sahip olması itibariyle krizin -daha açığı emperyalist talan savaşının- ne tür detaylar ortaya çıkaracağını, manevraların açı ve zamanı gibi kesin belirlemeler yapmak mümkün değildi. Ancak, varacağı noktayı bir takım nüans farklılıklarla görmek mümkündü. Bunun için kehanete sahip olmak gerekmiyordu. Az-çok emperyalizmin karakterini, yönelişlerini ve kirli tarihini bilen, Marksist-Leninist bilimden asgari düzeyde nasibini alan herkesin kavrayabileceği ve yorumlayabileceği bir süreçten geçtik.

Bu süreç biz genç komünistler açısından büyük bir önem arzediyor. Yaşanan bu süreç bir çok olguyu gün ışığına çıkardı. Komsomolcu her yoldaş, hayatın ortaya çıkardığı bu önemli pratik dersten nasibini almalı, bu sürece kafa yormalı, derinliğine irdeleyip sonuçlar çıkararak kendi açısından teori ve pratiğin bütünleşmesi ve pekiştirilmesini yaratmalıdır.

Yaşanan bu süreç neydi? Hangi olguları açığa çıkardı? Ve bundan edinilecek dersler nelerdi? Bu süreci bütünlüklü olarak işlemeye çalışacağız. Ancak bunu bütün detayları ve sonuçlarıyla bir yazıda ortaya koymanın mümkün olmayacağını belirtmek isteriz. Yazıda önemli yönlere vurgu yapmakla yetineceğiz.

IRAK DEVLETİ KISA BİR SÜREDE NEDEN VE NASIL DEVLEŞTİ

II. Dünya savaşı sırasında halkların verdiği kurtuluş mücadeleleriyle yıkılan klasik sömürgeciliğin yerine, emperyalist devletler belli bölgelerde egemenliklerini tesis etmek ve uluslar sömürgeleştirmek için belirli kukla yönetimler ve ordular yarattılar. Orta-Doğu'nun dünyanın en zengin petrol yataklarına ve çeşitli zengin yerüstü kaynaklarına sahip olması emperyalist egemenlerin sürekli iştahını kabartmış, bu vesileyle Orta-Doğu bölgesi dünyanın en fazla işgal yaşayan, kukla yönetimlerin oluştuğu bir bölge olmuştur. Kriz Orta-Doğu'dan bu nedenle hiç bir zaman eksik olmamıştır.

Emperyalistlerce yaratılan çeşitli kukla iktidarların yanısıra ABD'nin Orta-Doğu'daki çıkarları için ileri karakol olarak donattığı Şah rejiminin yıkılması ve yerine anti-emperyalist karakterli bir yönetimin işbaşına gelmesi sonucunda ABD sözkonusu yönetimi devirmeyi ve yerine kendi kukla yönetimini başa geçirmenin çeşitli hesaplarını yapmaktaydı. Özellikle Orta-Doğu'nun, kaypak zeminli ve yaratılan suni sınır çelişkilerini kullanarak Irak BAAS rejimi İran ordusunun dağılmasını ve iç çelişkilerini fırsat bilerek ABD hamiliğinde ve onun sınırsız desteğinde İran'a saldırdı.

ABD ve Körfez krizi döneminde Saddam karşısında saf tutan bütün Batılı güçler, Saddam rejimini silah, cephane, teknik vb. askeri güçle donatarak Körfez silah deposuna çevrildi.

Sekiz yıllık savaş sürecinde ABD ve Batılı emperyalistlerce verilen sınırsız destek sonucunda Irak muazzam bir savaş ekonomisi ve savaş tekniğine daha da ötesi nükleer ve kimyasal (NBC) silahlara sahip olarak bölgede devleşti. Son bir kaç yıl içersinde bu silahları geliştirerek silah üretir hale geldi. Bu gelişme, pek tabi ki ayan beyandı. Saddam'ın bu denli gelişmesinden ve sonrada azgınlaşmasından sorumlu, başta ABD ve Batı emperyalistleridir. Onlar, çıkarları uğruna yarattıkları canavarla savaşmışlardır. Ancak her çıkar savaşında olduğu gibi Körfez savaşında da bunun ekonomik, sosyal ve hayati faturası yine mazlum halklara çıkarıldı ve yıkıma uğrayan yine emekçi halklar oldu.

Yukarıda özetlediğimiz gelişme sürecinin sonucunda bir milyonluk deneyimli profesyonel mükemmel teknik donanımlı bir ordu, kimyasal ve biolojik silahlara, uzun menzilli füzelere sahip, her yönüyle beslenmiş, canavarlaştirilmiş, cesareti artmış, 1988 Halepçe katliamında hiç bir tepki görmemiş bir rejimin hırsının artması ve yeni işgaller planlaması beklenmeyen bir durum değildi.

Bölgede hırlaşmanın yaşandığı dönemlerde hem Irak, hem ABD, çeşitli emperyalist ülkeler ve Türkiye kendi cephelerinden hesaplar yapmaya, bu süreci kendi lehlerine çevirmenin tasarılarını çizmeye ve Orta-Doğu'nun yeniden paylaşılması projelerini hazırlamaya koyuldular. Ve bir anda Orta-Doğu çeşitli hesapların yapıldığı, yağmalanacak, talan edilecek bir ganimet bölgesi haline geldi.

Bu hesapların esas olarak sürdürüldüğü alanlardan biri de şüphesiz ki Kürdistan'dı. Bölgede bu güne kadar bir türlü çözülemeyen, emperyalist ve sömürgeci devletlerin korkulu rüyası haline gelen Kürdistan sorununu, kendi çıkarları temelinde "çözme"nin veya kökten kurutmanın fırsatı yakalanmıştı.

KÖRFEZ KRİZİ VE TC'NİN TUTUMU

Yukarda belirtiğimiz çeşitli hesaplar güdülürken Türkiye'de kendi cephesinden Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak, Türkiye'deki sınıf muhalefetini bastırmak, Musul ve Kerkük sorununu çözmek, vb. hesaplar yaparak sistemin bunalımını atlatmak, bir türlü sağlayamadığı istikrarı sağlamak hedefiyle çeşitli manevralara girişti. ►

Pek tabi ki bunların bedeli de ABD ve emperyalizme askerlik yapmak ve ileri karakolluk görevini üstlenmekti. ABD girişeceği bir askeri harekatta Türkiye'yi direk veya dolaylı savaşın içine çekmek için çaba gösterdi. Bu, hem üs kolaylıkları hem ülke topraraklarını askeri depo olarak kullanmak için ABD ve müttefiklerine gerekliydi.

Faşist TC. devleti ve emperyalizmin uşağı rolünü oynamaya hevesli Özal iktidarı buna dünden açıktı. Fazlaca bir çaba sarfedilmeden, Özal ekibinin baştan beri attığı savaş naralarıyla ülke fiilî olmasada, üslerini kullandırarak, Meclisten savaş ve müdahale kararları çıkararak savaşa sokuldu. ABD, İncirlik ve Pirinçlik üslerine yeni F 111 filoları indirdi. Irak sınırına askeri birlikler yığıldı. Malatya'ya çevik kuvvetin yerleşmesi sağlandı. TC ordusunun kırmızı alarma geçirilmesi gibi çeşitli hazırlıklar yapıldı.

Faşist Özal çetesi, krizin ve Türkiye'deki gelişmelerin belirli bir aşamasından sonra yüzseksen derecelik manevra yaparak "demokratikleşme sürecine girileceği"ni duyurdu. Kürtçenin serbest bırakılması, Newroz bayramının yasal kutlanmasına imkan tanınması, Talabani ve Barzani temsilcileriyle Ankara'da bir görüşme yaptığını açıklaması, açıktan Kürtlerin hamiliğine soyunması, cezaların tecil edilmesi, 141-142-163. ceza maddelerinin kaldırılması gibi ilk bakışta demokratikleşmede ileri bir adım sayılacak gelişmelerle kamuoyunun gündemine oturdu.

Oysaki bu manevralar krizin başlangıcıyla birlikte hazırlanan senaryoların bir parçasından öte birşey değildi. Gelişme gibi görülen bu manevralar, halkımızın ve devrimci güçlerin yoluna döşenmiş mayından başka birşey değildir. Bunları ayrıca işleyeceğiz.

KÖRFEZ KRİZİNDEKİ HESAPLARDA KÜRTLERİN YERİ

Bölgede Saddam'ın ABD ve müttefiklerine karşı kafa tutması belli ölçüde ABD ve müttefiklerini telaşa soktu. Orta-Doğu'nun kaygan ve hassas dengeleri artı Saddam'ın Arap milliyetçiliği temelinde yaptığı cihat çağrıları, İsrail'e karşı yaptığı manevralar sonucunda Arap aleminde Saddam'a karşı oluşan ittifakın dağılabilirliği ve çeşitli faktörler sonucunda Irak'a açıktan bir askeri harekata girişmek kolay göze alınamadı.

Ancak, ABD ve müttefiklerinin Orta-Doğu üzerindeki planları açısından "Kuveyt'in işgali" gerekçesiyle "meşru" bir fırsat yakalanılmıştı. Bu fırsatı iyi değerlendirmek gerekmekteydi. Bunun için II. safhada (bölgeyi paylaşma ve egemenliğini yeniden tesis etme) çok daha sinsi ve dikkatli yaklaşılması gerekmekteydi. Bölgedeki çelişkilere el atmak ve onları devreye sokmak emperyalistlere daha mantıklı ve akılcı geliyordu. Bunun içinde Kürdistan ve Kürt halkı biçilmiş kaftandı. Saddam rejimine karşı Kürdistan halkında oluşan yoğun tepki ve en önemlisi de Kürt ulusal güçlerinin böylesi bir senaryoya açık olmaları sonucunda ABD-İngiltere-Fransa-Türkiye vb. Kürt ulusal hareketini yedeğine alarak Irak'ı içten çökertmeyi ve Irak'ta kurulacak birleşik demokratik iktidarı kendi denetimine sokması hesapları yapıldı.

Bu hesapların bir parçası olarakta ABD ve çeşitli emperyalist devletlerin yanı sıra TC Irak'daki Kürdistan ulusal cephe yetkilileri ve çeşitli Iraklı muhalefet yetkilileriyle görüşmeler yaparak Irak Kürdistanı'na "özgürlük" vaadlerinde bulunup çeşitli destekler verdiler. Bazı Iraklı Kürt örgütleri ise kendilerini "özerklik" gibi reformist hedeflerle sınırlayarak ve bunu ilan ederek emperyalist güçleri cesaretlendirdiler. İsveç'te, Irak Kürdistanı'ndaki ulusal hareketlerin önderliğinde toplanan konferanstan çıkarılacak sonuçta bu yöndedir. Barzani ve Talabani önderliğindeki ulusal hareketin küçük burjuva önderlikli bir hareket olması itibarıyla toplanan konferansın da bu çabaların bir sonucu olduğu açıktır.

Ancak Kürtlere ABD-İngiltere-Fransa-TC vb. odaklarca verilen desteğin, Saddam'a karşı bir koz olmaktan öte gitmediğini; kendi kontrol ve denetimlerinde de olsa Kürt halkına tahammül gösteremeyeceklerini kısa bir zamanda ortaya koydular. Herkes ağız birliği yapmışcasına Saddam tehlikesi bertaraf edilir edilmez "Irak bütünlüğünün korunması" gerektiğini savundu. Özal bir yandan Kürtlere şirin gözükerek Kürt hamiliğini sürdürürken Irak Kurdistan cephesinin biran gösterdiği başarıları duyar duymaz eteği tutuşmuşcasına bağımsız bir Kürt devleti kurulmasına izin vermeyeceklerini, böyle bir iktidarın bölgede kötü emsal olacağını söylayerek iki yüzlülüğünü ve alçaklığını göstermekte gecikmedi.

Saddam diktatörünü Hitler'e benzetenler; ne pahasına olursa olsun yok edilmesi gerektiğini söyleyenler; Halepçe katliamını protesto edenler; TRT'den Saddamı kınayanlar; bir anda çark ederek Sadddam'ı desteklemeye, Irak'ın birlik ve bütünlüğünün korunması gerektiği propagandasını işlemeye başladılar.

Kürt ulusal hareketine destek vaadedenler, hamiliğine soyunanlar, dost olduklarını ilan edenler ve hatta Kürt halkının ayaklanması yönünde cesaretlendirip-kışkırtanlar, ateşkes imzalanıp Saddam hadımlaştırıldıktan sonra yüz seksen derece çark yaparak Kürt hareketini kendi kaderiyle ve Saddam tarafından yağdırılan bombalarla baş başa bıraktılar.

İmzalanan ateşkes anlaşması gereğince Irak ordusunun uçak ve helikopterlerinin havalanmasının yasaklanmasına rağmen, Irak rejiminin Kürdistandaki ulusal ayaklanmayı bastırmak için havalandırdığı ve sivil hedefleri bombalayıp binlerce çocuk, yaşlı ve kadınları katleden uçak ve helikopterler her ne hikmetse ünlü "Kahraman Ayı"nın gözünden kaçtı. Kimse çıkıp ta uçak ve helikopterlerin kullanılmayacağını hele sivil hedeflere saldırılmasının "insan hakları"na ve "savaş ahlakına aykırı" olduğunu söyleme gereği bile duymadı. Kuveyt emiri El Sabah ailesinin ahlaksızlık dolu saltanatına dokunulduğunda kıyametler koparan "insan hakları savunucuları", "demokratlar", çevreciler, Saddam yanlısı "sosyalistler"e kadar herkes dut yemiş bülbül gibi sustu.

Irak diktatörü, Kuveyt'i işgalini anti-sömürgeci bir eylem görünümüne sokarak tüm Arapları kendisinin yanında cihata çağırdı, İsrail'e saldıracağını ilan etti ve bir kaç kez füze saldırısı yaptı. Düne kadar ABD ve çeşitli emperyalist devletlerin uşaklığını yapan Saddam'ın şimdi de çıkıp sömürgeci-emperyalistlere karşı savaştığını ilan etmesi demaojidir, sahtekarlıktır. Anti-emperyalist, anti-siyonist ve anti-sömürgecilik perdesi arkasına gizlenmesi onun çirkin ve istilacı yüzünü örtmeyecektir.

Orta-Doğu petrolü üzerindeki denetimlerini pekiştirmek ve bölgeyi işgal etmek amacında olan ABD ve müttefiklerinin "kurtarıcılığı" sahtekarlık ve ikiyüzlülüktür. Bölgeye yapılan askeri yığınaklar tam bir açık işgaldir. Çıkarları gereği bölgenin statükosunu korumak, gerici ve işbirlikçi Arap rejimini ayakta tutmak için bölgeye direk müdahale yapıldığı unutulmamalı. Kuveyt'i kurtarma, bölgeye huzur ve barış getirme propagandaları tam bir uçkağıttır. Bölgeye barış ve kardeşliği ancak Türk-Kürt-Arap ve bölgede yaşayan diğer azınlık halklarının proletaryaları öncülüğünde yürütecekleri devrimci mücadele ile mümkün olduğu bilinmelidir.

KURDISTAN HALKININ YAŞADIĞI JENOSİTTEN ÇIKARILMASI GEREKEN DERSLER

Kürtler, Amerikan emperyalizminin, faşist Saddam'ın, TC'nin ve bölge gericiliğinin ortaklaşa sorumlu oldukları bir soykırım yaşıyor. Mazlum Kürdistan halkına yaşama hakkı bile tanınmıyor. Kürtler tarihlerinin en kara ve zahmetli yıllarını yaşıyorlar.

Yukarıda belirttiğimiz kirli senaryolarını sürdüren emperyalistler, ikiyüzlülüklerini ve sahtekarlıklarını devam ettiriyorlar. Bir yandan Saddam'ın Kürdistan ayaklanmasını bastırmak için gerekli koşulları yaratırken, diğer yandan Kürtlere destek veriyormuş gibi gözüküyor. Tercihini Irak'tan yana koymasına rağmen Irak yönetimine karşı gerektiğinde kullanabileceği Kürt kozunu da sürekli yedekte tutmaya çalışıyor. Bu soykırımda kendi payları yokmuş gibi "tavşan kaç-tazı tut" politikasıyla soykırıma uğrayan, yaşam hakkı bile gaspedilen yerlerinden-yurtlarından edilen Kürtlere, ilaç-yiyecek-giyecek ve hatta tonlarca "kürdan" yardımı yapıyor. Bu senaryoyu sürdürmesinin "insani yardım" yapmasının altında çirkin hesaplar yattığı açıktır.

Çıkarılacak önemli derslerden biride; kendi öz gücüne güven yerine emperyalist devletlere dayanmak, onlara güvenmektir. Bu bir gaflettir ve Kürdistan tarihinde bu gaflete birçok kez düşülmüş ve mazlum halkımız bedelini defalarca acı bir şekilde ödemiştir. Ancak durum göstermektedir ki, Kürdistan'daki önderlik, tarihinde defalarca kez tekerrür eden olaylardan gerekli dersleri çıkarmamış, ne zaman Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tırmanıp boyutlanmışsa, uygun fırsatlar yakalanılmışsa, hemen birilerinin şemsiyesi altına girerek, mücadeleyi yenilgiye ve felaketlere sürüklemişlerdir. Kendilerini arkadan hançerlemeye zemin yaratmışlardır. Çok uzaklara değil, Kürdistan'ın yakın tarihine bir göz atıldığında hareketin niteliği ve zaafları ortaya çıkmaktadır.

1960'ların başlarında Barzani önderliğinde atılım yapan Kürt hareketi, 1970'lere geldiğinde, İran ve ABD'nin desteğine bağımlı hale geldi, onlara bel bağladı. Ancak 1975'in başlarında ki Cezayir antlaşmasıyla Irak-İran'a istediği tavizi vermesi sonucunda, her iki sömürgeci, ilhakçı devlet ortak çıkar noktası olan Kürt sorununda tekrar birleşerek, Barzani'ye verilen desteği kesip hareketi yenilgiye uğrattılar.

İran-Irak savaşı boyunca sözkonusu ülkelerdeki Kürt ulusal hareketi önderlikleri İran ve Irak'ın savaş halinden yararlanmayı düşünerek, İran Kürt önderliği Irak rejimini, Irak Kürt önderliğiyse İran rejimini destekledi. Öyleki bu taraf olma hali her iki parçadaki Kürt halkını birbirine düşman konuma getirerek, sıcak çatışmalara dönüştü. İran-Irak savaşının ateşkesle sonuçlanmasının akabinde Kürdistan halkına karşı silahların ve topların namluları çevrilerek soykırıma girişildi. Sadece Halepçe kentinde 88 yılında 5000 masum Kürt katledilerek ikinci bir ihanete uğradı.

Tarih yine "tekerrür ediyor"; ABD'nin Körfez'e yaptığı askeri yığınaklara bel bağlanarak Körfez krizinde oluşan elverişli koşullardan yararlanarak Kürt halkı ayaklandı. ABD Irak'ı çökertmek için savaş boyunca Kürtlere ayaklanma çağrısı yaptı. Özal ve ABD patentli Kuzey Irak'ta "Kürt-Türk Federasyonu" için girişimlerde bulunuldu, çeşitli görüşmeler yapılarak destek vaadedildi. Buna kanan Kürt ulusal önderliği ayaklanmada önemli bir etken oldu ve sonuçta yine Kürtler arkadan hançerlenerek tarihinin en büyük felaketini yaşayarak yine açlık-sefalet ve ölüm yollarına düştüler. Oysa ki gerçektende Körfez krizi süreci iyi değerlendirilip sözkonusu entrika ve çirkef hesaplara karşı gerekli uyanıklık ve hesaplı yaklaşım sergilenebilseydi en önemlisi de gerekli hazırlıklar yapılıp, dış güçler yerine kendi halkına ve öz gücüne dayanan devrimci bir ayaklanma sözkonusu olsaydı bu Kürdistan halkı açısından tarihi bir fırsat olacaktı.

Bu süreç bir başka olguyu daha açığa çıkarttı. O da, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geleneksel küçük burjuva önderlikli çizgisinin çözüm olmayacağı aşılması gerektiği ve gerçeğidir. Ülkemiz Kürdistan, bölgedeki dört devlet tarafından zor yoluyla kendi topraklarına dahil edilerek varlığı reddedilmiştir. Kürdistan'daki burjuvalar ve feodal toprak ağaları, kendisini sömürgeleştiren devletlerin burjuvalarıyla işbirliğine girerek ulusal mücadelenin karşısına geçmiş, kraldan çok kralcı olmuşlardır. Irak ve İran'daki yurtsever burjuva hareketleri, ezen ulusun egemenliğini, kendilerine "özerklik" verilmesini yeterli görmekle kabul etmekteler. Bu da ulusların tam hak eşitliği talebi ve özgürlüğü olmayıp, bir yönüyle kendi sınıf özgürlükleri talebidir.

Zira özerklik ulusların eşitliği veya ezilen ulusun bağımsızlık ve egemenlik biçimi değil, egemen devlet boyunduruğu altında bir takım demokratik taleplerle sınırlıdır. Dolayısıyla bu, devrimcilerin talebi değil ve olamaz da. Irak'taki ulusal önderlik bir kez daha gösterdi ki, burjuvazi devrimci yönünü çoktan yitirmiş, ulusal nitelikli de olsa ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik yapamaz ve varacağı en ileri noktaya gelerek miadını doldurmuştur. Bağımsız devrimci sınıf çizgisi işçi sınıfı ve onun politik örgütü ulusal sorunu çözmeye muktedirdir. Kürdistan halkı bu dersten payını alarak küçük burjuva önderlik çizgisini aşmalı, gerçek çözüm proletarya ve emekçi köylülük ittifakıyla, devrimci çözüm önerisi olan bağımsız Kürdistan şiarını yükseltmelidir.

SÜRGÜNDE YAŞAMAK ÇARE DEĞİL, TUZAKTIR.

Yapılan bunca hesaplar, entrika, komplo ve ikiyüzlülükler sonucunda, emperyalistlerce teslim alınan Saddam'ın emperyalistlerin izin ve desteğiyle, Kürdistan halkını imha etme saldırısı karşısında Kürt halkı kendi topraklarından göç ederek Türkiye ve İran sınırına yığılmak zorunda bırakıldı. Yığınla Kürt insanı açlığın, hastalığın pençesinde katledildi. Kürt halkının düşürüldüğü biçare durumunda bile emperyalistler, hayasızca entrikalar ve komplolarına devam ederek Kürt halkının başına yeni çoraplar örmeye çalışıyor.

Ulusal özgürlük ve egemenliğinden yoksun bırakılan Kürt halkı, öz topraklarından sürülerek vatansızlaştırılmaya çalışılıyor. Uygarlaşma ve uluslaşmanın temeli olan yerleşik yaşamdan koparılıp "çadırkent", "mülteci kampları", "tampon bölge" adı altında diri diri mezara gömülüp tarihten silinmek isteniyor. Bu çirkin hesaplarını da, "insan hakları", "insani yardım" kisvesiyle örtülemeye çalışıyorlar.

Halkımız uluslaşmanın en önemli ilkesi olan yerleşik yaşamdan, yurt bilincinden, ülke birliğinden ve toprak sevgisinden koparılamaz. Kürt halkının, özgür uluslar ailesinin eşit bir bireyi olmasının yolu, kendi ülkesinde egemen ve özgür olmasından geçer. Yurt ve vatan bilinci-sevgisi ulusal özgürlüğün temelini oluşturmaktadır. Belleklerimizde geçmişte yahudilerin bu gün mülteci konumunda olan Filistin halkının çektiği ızdıraplar silinmemiştir.

"Güvenlik bölgesi", "mülteci kampları", "çadırkent" Kürt halkına sunulan bir çare değil, tuzaktır. Başta Kürt halkı ve tüm dünya halkları bunun çare olmayacağını bilmeli. Şahsiyet sahibi her insan buna karşı koymalı. Başta Türk ve Kuzey Kürdistan halkı olmak üzere tüm dünya halkları, bu mazlum halka hesapsız destek vermelidir. Yaralarını kısmen de olsa sarmak için gerekli ilaç, gıda, giyecek vb. yardım kampanyaları acilen örgütlenmeli, Kürt halkını bu trajediye düşürenlerin yaptıkları sahte yardımlara muhtaç konumdan çıkarılmalıdır.

Bir halk için en büyük utanç, zavallı ve biçare duruma düşürülerek acınılmasını hazmetmektir. Televizyon, radyo ve gazetelerde Kürt halkının içine düştüğü bu trajediyi manşet yaparak merhamet yarışına girenlerin, sahte göz yaşları dökenlerin, sahte ağıtlar yakanların Kürt halkının bugün içine düştüğü trajedinin baş mimarları olduğu iyi bilinmeli; halkımız böyle acınası-zavallı konumunda yaşamını idare ettirmek yerine yiğitçe savaşıp, onurlu ölmeyi tercih etmelidir.

Sorunun kesin ve köklü çözümü Kürdistan

(Devamı, S:23'de)

yaşamsal örgütlenme zorunluluktur

BORA COŞKUN

İnsan toplumsal bir varlıktır. Toplumsal olduğu kadar da aynı zamanda bireydir. Ve insanlık tarihi birey-toplum bütünleşmesinin değişik biçimlerine sahne olmuştur. Değişmeyen tek şeyin değişim olması, birey-toplum bütünlüğünü şekilden şekile sokmuş ve insanlık günümüze dek gelmiştir. Herhangi bir olgunun değişebilme özelliği evrenseldir ve bu onun gelişiminin kaynağıdır. Gelişim dediğimiz kavram belli yasalar çerçevesinde olur. Yani gelişimin belli bir mantığı, kendi içinde bir bütünselliği, uyumu vardır. Bu uyumlu bütünlük, ele aldığımız kavramın kendi iç ve dış çelişkilerinin birbirleriyle ne derece sağlıklı bir gelişim gösterdiğinin fonksiyonudur. Eğer bu çelişkiler uyumlu bütünlükle uzlaşmaz hale gelirse bütün, bir nitel değişim göstererek başka bir biçime girer. Bütün, yine bütündür, ama farklı bir nitelikte. Tüm bunları toplum bazında düşünürsek karşımıza şu çıkar: Toplumun uyumlu bütünlüğü onun ÖRGÜTLENMESİNİN bir fonksiyonudur. Örgütlenme, bir toplumu ayakta tutan, onu tüm çelişkileriyle uyumlu bir bütünlüğe kavuşturan, fakat her zaman değişebilme özelliğini içinde barındıran evrensel bir "kavram"dır. Örgütlenme kendisi tek başına evrenseldir. Bu anlamıyla soyuttur. Onu somutlayan niteliği ve niceliğidir. Yaşamın içindeki gerçekliğidir. Bunlar ise zamana göre değişirler. Ki insanlık tarihine baktığımızda değişik toplumsal sistemlerle ve onların değişik örgütlenmeleriyle bunu görebiliriz. Örgütlenme tüm bu özellikleriyle hem nesneldir, hem de yaşamasaldır. Zaten bu ikisini birbirinden ayırmak toplumun gelişim mantığına terstir. Fakat madolyonun diğer yüzünde örgütlenmenin öznel yönü vardır. Başlangıçta tamamen nesnel olan toplum örgütlenmesi içindeki tüm çelişkileri uyumlu bir bütünlüğe kavuşturur. Fakat çelişkiler, nesnelle uzlaşmaz hale gelmeye başlayınca, yani özne olmaya başlayınca bir zorunluluk olarak kendi iç örgütlenmesini yaratmak durumundadır. Öznel örgütlenme nesneliteye uygun olarak kendini hakim kılmaya çalışır ve sonunda kendisi nesnel konuma düşer. Ama o bu sefer kendisi içinde yeni öznelleri barındırır. Burada gözden kaçırılmaması gereken şey; öznelin nesnelliğin içinden çıkması, onunla kopmaz bir bütünlüğe sahip olmasıdır. Ama aynı zamanda öznelin nesnele üstünlük sağlama uğraşısıdır. Bunu yaparken öznel öge kesinlikle nesnellikten kopamaz, her ikiside yaşamın içinde olmak zorundadır. Ki bizib burada özellikle üstünde duracağımız konu, öznel ögenin nasıl nesnelliği aşarak, kendisinin yeni bir nesnellik yaratabileceğini "ÖRGÜTLENME" açısından ele almak olacaktır.

Şu an içinde bulunduğumuz toplumsal sistem kapitalizmdir. Kapitalizmin kendi iç çelişkileri ve buna uygun örgütlenmeleri vardır. Sosyalizm ise kapitalizmin içinde barındırdığı bir özne durumundadır. Bir5 an için neden özne durumunda diye bir soru akla gelebilir. Bu bizim istegimizden değil nesnel bir zorunluluk olduğundan, kapitalizmin nesnelliğinin dayattığı bir zorunluluk olduğundan böyledir. Bizim sorunumuz nesnelliğin dayattığı bu öznel faktörü nasıl hakim kılabiliriz. Tabi mevcut nesnelliğin ışığında. Bu tamamen bir örgütlenme sorunudur. Çünkü mevcut nesnellik, yani kapitalist tolum, belli bir örgütlenme yaratarak toplumu oluşturan değişik faktörleri birbirine bağlayıp uyumlu bütünlüğünü sağlayarak ayakta durabiliyor. Bunu sağlarken kendi karşıtı olan sosyalist potansiyeli de yaratıyor. Fakat onun örgütlenmesini yaratamaz. Bunu yapacak olan sosyalist potansiyelin kendisidir.

Sosyalizm kapitalizmden doğan çelişkilerden dolayı, onun yerine geçecek olan tek toplumsal sistemdir. Aslında bir ara sistemdir. Kapitalizmin alternatifi komünizmdir. Kapitalizmin içinde varolan özne, sosyalizm, ancak komünizm aşamasında nesnelleşebilir. Kapitalizmi aşacak bir toplumsal devrim ve onun örgütlenmesine bu noktayı gözden kaçırmadan bakmalıyız. 70 yıllık sosyalist sistemin bugün içine düştüğü durum bize bunu söylüyor. Amaç sosyalizm değil, sınıfsız toplum komünizmdir. Sosyalizm her ne kadar bütünlüklü bir toplumsal sistem olsada komünizme ulaşmada sadece bir araçtır. Sosyalizme varmak içinde elimizdeki tek araç kapitalist sistemdir. Onun nesnelliğidir. O halde önümüzdeki görev bu nesnelliği iyi kavramak ve ona uygun öznel müdahalelerde bulunmaktır. Nesnelliği kavramak sadece Marksizm lafazanlığı yaparak olmaz. O nesnelliğin içine sızmak, iliklerine kadar işlemek ve orada değiştirici öge durumuna gelerek olabilir.

Marksistler dünyayı anlayarak değiştirirler. Bu nedenle yaşamdan kopmalarına imkan yoktur. Öte yandan şu an ki yaşamı değiştirme gibi bir sorunlarıda vardır. Hem düzen içindedirler, hem de düzen dışında. Hem bu yaşamın içinde yeralırlar, hem de onu aşmaya çalışırlar. Bu ilk bakışta belirsiz, muğlak bir ►

şey gibi gelebilir. Gerçekte öyle değildir. Sorun hem düzen içinde, hem de düzen dışında olmak sorunu değildir. Bu ikisini diyalektik bütünlüğüne kavuşturabilmektir. Sorun bir bütün oluşturan iki parça arasındaki uyumlu bütünlüğü sağlama sorunudur. Bu ise yaşamda kendini POLİTİKA ile gösterir. Marksizm bir teoridir, soyuttur. Bu aslında her teori için geçerlidir. Bu açıdan teorideki her şeyi yaşamda bulamayız. Yaşamsal pratiği ya da somutu amlayabilmek için soyutlama yapılmış, teori üretilmiştir. O halde bizim derdimiz nedir? Derdimiz teoriyle pratiği nasıl bütünleştireceğiz. Yaşama denk düşen politikalarımızla. Teorinin yaşamda hayat bulması ancak politikalarımızın doğruluğu ile orantılıdır. Politika, teoriyle pratiği birbirine bağlayan halkadır. Bu halka olmaksızın yaşamı dönüştürme çabalarımız hep boşa çıkmaya mahkumdur. Bu düzenin içinde, çarkları arasında yokolup gitmiş, düzene uyum sağlamış insan neyse, bu düzenden bağımsızlaşmış, onu reddeden, devamlı Marksizmin edebiyatını yapan insanda odur. Her iki insanda bir çubuğun iki uç noktasıdır. Halbuki biz komünistlerin nokta olma gibi bir derdimiz yok, olmamamızda gerekiyor. Bizler çubuk olmak zorundayız. Çubuk olmanın yolu ise, onun iki kutbunu doğru şekilde bütünlüğe kavuşturarak olur. Bunu yaşamsal pratikte ürettiğimiz politikalarımızla yapabiliriz. İşte üretilen bu politikalarla yaşamı yakalarız ve onu dönüştürürüz. Kitleler için bir çekim merkezi yaratırız. Bu da öznel örgütlenmenin her geçen gün daha güçlenmesi, zenginleşmesi ve gelişmesi demektir. İnsanlar Marksizm lafazanlığı yapılarak örgütlenemez, Marksist politika üretilerek örgütlenir. Soyut teorilerle, belli idealler altında değil, yaşamın gerçekliğinde, yaşamsal sorunlar etrafında ancak insanlar bir araya getirilebilir ve harekete geçirilir.

Yıkılan sosyalist sistem ve geçmişteki Türkiye devrimci hareketi bugün bize şunları gösteriyor: Sınıfsız topluma ulaşmak için çok iyi teorisyen ya da çok iyi pratisyen olmak yetmiyor. İyi bir Marksist politikacı olmak gerekiyor. Çok iyi tahliller yapmak ya da hergün bir yerleri bombalamak maalesef yaşamı dönüştürmeye yetmiyor. Olsa olsa gazetelere iyi haber oluyor. İyi bir Marksist politikacı olmanın yolu ise yaşamın içinde en iyi olmaktan geçiyor. En iyi işçi, en iyi öğrenci, en iyi mühendis, en iyi doktor... vb. olmak gerekiyor. İşin özü Nazım'ın dediği gibi yaşamı ciddiye almaktan geçiyor. Hem de her anını. Yaşamın içinde en iyi olmak kitleleri örgütlemede en büyük araçtır. Sinan Cemgil, Deniz Gezmiş... vb. devrimcilerin binlerce insanı harekete geçirebilmesinin nedeni nedir? Yaşamlarının özgülünde (öğrenciliklerinde) en iyi olmalarıdır. Fakat bu örnekler istisnadır. Genelli yansıtmaz. Geçmiş devrimci mücadelenin bütünlüğünde bunu göremeyiz. Bugün bunu genele yaymak bir zorunluluktur.

Kapitalizmin işleyiş mantığının bir sonucu olarak insanlar kendilerine yabancılaşmış, belli uzmanlık alanlarına hapsedilmiştir. Bu ise toplumun atomize edilmesi demektir. Öte yandan insanların bütünd4en kaynaklanan ve kendi özgüllüklerine yansıyan sorunları vardır. İşte örgütlenmede baz alınması gereken bu sorunlardır. Bu sorunlara bizler politikalarımızla yaklaşacağız. Ve atomize olmuş insanları bir bütün haline getireceğiz. Görüldüğü üzere bugün yapılması gereken iki önemli olgu karşımıza çıkıyor: 1- Toplumun değişik özgül alanlarında yer almak 2- Bu alanlardaki sorunlara doğru politikalar üretebilmek. Toplumun bütününü az çok herkes tahlil ediyor. Ama kaç kişi toplumun farklı özgül alanlarına girip, o çok iyi yaptıkları tahlillerle oralarda barınabiliyor. Barınamıyorlar, çünkü toplumun farklı özgül alanlarında "siyasi bilgiçlik" yapılarak ayakta durulmaz, durulamaz. O alanın yaşamsal sorunlarına sahip çıkarak, onlara ilişkin politika üreterek ancak durulur.

İçinde bulunduğumuz toplumun kapitalist sistem olmasından dolayı sınıfsal bir konumlanışı vardır. Bu konumlanışta kendi içinde farklı özgül alanlara ayrılmıştır. Batıdaki bir sanayi bölgesi ya da bir üniversiteyle doğudaki bir olmaz. İşte "örgütlenme" açısından nesnellikte varolan bu farklı alanlar gözönünde tutulmalı, hiç biri diğerinin karşısında konulmamalıdır. Stratejik yönden önemli olan bunların uyumlu bütünlüğünü sağlayabilmek olmalıdır. Fakat taktiksel olarak bunların öncelik sırası değişebilir. Bu öncelik sırası tamamen güç sorunuyla ilgilidir. Marksist politikacılar hiç bir zaman nesnelliği gözden ırak tutamazlar. Herhangi bir alandaki örgütlenmeyi işolsun diye yapamazlar. Çünkü Marksistler duygu ya da istemleriyle değil, bilimsel olarak somutu tahlil ederek hareket ederler.

"Yaşamın içinde örgütlenme" nesnel zorunluluğu karşısında Marksistler ne yapacaklar? Tabii ki orada değiştirici, dönüştürücü öge olmak durumundadırlar. Çünkü Marksistler kapitalist bir toplumda özne durumundadırlar. Nesnelliğin yarattığı bir özne. Ve bu öznenin amacı sosyalizmdir. Sosyalizme varmaktır. Marksistler, kendi içinde bir örgütlülüğü olan kapitalizmi (nesnel örgütlülük), ancak kendi içinde yaratacağı bir örgütlülükle (öznel örgütlülük) aşacaktır. Bu örgütlülük hem nesnel bir zorunluluktur, hem de yaşamsaldır.

Yaşamsal örgütlenmeden ne anlıyoruz? İşçi, köylü, öğrenci, mühendis, doktor.. vb. olarak örgütlenmek. Ama nasıl? Hem düzen içi, hem düzen dışı. Ki zaten ka-

(Devamı, S:17'de)

BURJUVAZİNİN YENİ OYUNLARI

CANDAŞ GÖNMEZ

Zor bir dönemden geçiyoruz. Sosyalist sistem dağılmış, içine kapanmış bir şekilde kendi sorunlarını çözmeye uğraşıyor. Ama emperyalizm ve işbirlikçi uzantıları da bazılarının dediği gibi "altın çağını" yaşayamıyor. Bilim, teknolojideki gelişmeler onun sorununu yine çözemiyor. Hatta çelişkileri daha da karmaşıklaşıyor, yeni çelişkiler yaratıyor. Kısmen ömrünü uzatsa da ekonomik ve siyasal krizlerden kurtulamıyor.

Bu arada TC tekelci burjuvazisi de (emperyalizmin direktifleriyle) tıkanan sisteme yeni hava delikleri açmaya çalışıyor. Şartlı salıvermeler gerçekleştiriyor, ceza yasasında bir takım değişiklikler yapıyor, Kürt ulusuna yönelik politikalarında "yumuşama"lara gidiyor. Ama tüm bu politikaları uygularken yine de iki yüzlü karakterini gizleyemiyor. Bir yandan uluslararası ilişkilerinde kendine ayakbağı olan bu konularda "iyileştirmelere" yönelirken, diğer yandan timsah gözyaşları döktüğü Kürt halkına yönelik saldırılarına, tüm azgınlığıyla devam ediyor. Şartlı tahliye oyunlarıyla, tüm faşist çete elemanlarını serbest bırakırken, devrimci tutsaklarımızı halen içerde tutuyor ve cezaevlerindeki baskıları artırıyor. "Anti-Terör Yasası" diyerek, devlet, artık pervasızca kendi terörünü yasallaştırıyor. Önceleri havuç başına bir sopa düşerken, şimdi havuç başına kırk sopa düşüyor. Kaşıkla verdiğini kepçeyle almaya çalışıyor.

Bugün bu tablodan çıkan sonuç, TC devletinin büyük açmazlar içinde olduğudur. Bunalım, çıkışsızlık korkusu ve bir içsavaş paniği TC'yi sarmıştır. Bu nedenle, gelişen toplumsal muhalefeti, gençliğin gösterdiği tepkiyi, işçi sınıfının yükselen mücadelesini, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini, cezaevlerinde tutsakların yükselttiği direnişleri pasifize etmenin yollarını arayarak, kendi potasında eritmek istiyor. İşçi, emekçi, memur, gençlik vs. tüm toplumsal muhalefetin yükselttiği mücadele, çağımızın en ileri sınıfı olan proletaryanın sınıfsal karakterini taşımadığı sürece, devlet bütün bu politikalarında zafer kazanacaktır.

Burjuvazi boşa oynamıyor. Uygulayacağı politikaların hesabını ayrıntılı bir şekilde önceden yapıyor ve zamanlamasını çok iyi ayarlıyor. Gelişen dinamikleri çok ustaca gözlüyor ve en ince noktasına kadar inceliyor. Ve tüm bunlardan sonra politik adımlarını atıyor. Zaten bunu yapmasa, yaşamasının koşullarını yaratamayacağını biliyor. Burjuvazinin bu alıcengiz oyunları karşısında halk; devletin terörü, ekonomik zorluklar ve siyasal bilincin geriliğinin de etkisiyle pek tepki gösteremiyor. Bunun da ötesinde, komünisdt, devrimci, demokratik güçler bile bu ikiyüzlü politikalar karşısında tavır almakta oldukça geç kalıyor. Kitlelerin politikasız kaldığını gören TC devleti de, alanı boş buldukça saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Bugün, devletin bazı alanlarda attığı geri adımlar, elbette kendiliğinden olmadı. Bu hakların kazanılması uğrunda insanlar işkencelerden, cezaevlerinden geçtiler, hayatlarını hiçe sayarak bu doğrultuda ölümü kucakladılar. Komünistlerin, devrimci-demokrat tüm muhalefetin baskısı sonucu devlet geri adım atmıştır. Ama bu geri adımı o kadar sinsi ve ikiyüzlüce uyguluyor ki, toplumsal muhalefete yaşam şansı tanımıyor. En küçük demokratik talepte bile kitleler üzerine her türlü kolluk gücüyle saldırıyor. Kazanılan hakların korunabilmesinin garantisi ve yeni haklar için mücadelenin zafere ulaşmasının yolu bunları kitlelere maledebilmekten geçiyor.

Bu durum karşısında ilk başta görev komünist güçlere düşüyor. Gelişen yeni olguların en yakın takipçisi ve gözlemcisi olması gereken komünistler; TC'nin bu ikiyüzlü politik manevralarının püskürtülmesi ve bunlara karşı devrimci kitle eylemlerinin yükseltilmesi doğrultusunda başı çekmek zorundadır. Burjuvazi, işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının mücadelesini pasifize etme yollarını, kırma yöntemlerini inceden inceye nasıl hesaplıyorsa, o halde komünistler de sistemin uyguladığı her türlü politikayı nasıl bertaraf edeceklerini atomlarına dek parçalayarak düşünmek zorundadır.

Ama görünen o ki, çoğu devrimci çevreler bile burjuvazinin bu oyunları karşısında şaşıyor, politika üretmede yetersiz kalıyor. Hatta bazıları, özellikle Kautsky torunları reformistler, sistemin yaptığı bu "demokratikleşme"yi ayakta alkışlıyor. Olaylara, olgulara fenomenal yaklaşımın ulaşacağı sonuç da zaten bundan başka bir şey olamaz. Ama komünistler, kendilerine diyalektik ve tarihsel metaryalizmi kılavuz edenler; emperyalizm ve uzantılarının uyguladığı politikaları derinlemesine irdelemek ve varolan şeyin bilimsel soyutlamasını yaparak alternatif politikalar üretmek zorundadır.

Bu durum karşısında bolşevikleşme yolundaki biz komünizan gençliğe de görevler düşmektedir. Yeni ceza yasalarının özündeki mantığı, Kürt ulusuna yönelik timsah gözyaşlarını, tahliyelerdeki çifte standardı ve devletin asıl yüzünü, kitleler nezdinde bilince çıkarma ve bu doğrultuda kitlelerin birleşik devrimci eyleminin örgütlenmesinde çaba gösterme yükümlülüğüyle karşı karşıyayız.

Bugün kısmi reformlar için de mücadele veriyoruz. Ama yapılması gereken, elde edilen bu hakların üzerine oturmak değildir. Aksi takdirde faşist TC devleti varoldukça elde edilen hakların kalıcılığı uzun sürmeyecektir. Bu nedenle kazanılan bu haklar üzerinde yükselerek yenilerine ulaşmak için mücadele vermek ve kitleleri harekete geçirmek gerekmektedir.

GÖREV BAŞINA!

Kürt ulusu yıllardır, dört parçasında da burjuva önderliğin faturasını ödemektedir. Bugün bu burjuva önderlik, Kürt ulusunu neredeyse satacak konuma yükselmiştir. Zaten tarihsel olarak da bunların Kürt ulusuna verebilecekleri hiçbir şeyleri kalmamıştır. Kürt ulusunun, işçisinin, emekçisinin, köylüsünün, gencinin sorunlarının çözümünü, Kürdistan işçi sınıfının dışında aramak tarihin dişlilerini geriye çevirmeye çalışmaktır. Bu durumda Kürdistan komünistleri toplumsal muhalefetin odağına kendisini koymak zorundadır. Bugün, Kürt ulusunun verdiği mücadele sonucu bağımsız demokratik Kürdistan şiarı daha da nesnel konuma yükselmiştir. Bu nedenle, elde edilen haklarla yetinmek değil, "Biji Kurdistan'a Azad u Demokratik" şiarını, kitlelerle birlikte alanlarda yükseltmek için GÖREV BAŞINA.

Şartlı tahliyeler sonucu, cezaevlerindeki tüm faşist çete elemanları serbest bırakılmıştır. TC, yükselen devrimci mücadelenin önüne, yeniden sivil faşistleri sürme hazırlıkları yapıyor. Devrimci tutsakların çoğu, bu "şartlı tahliye" nin kapsamı dışında tutulmuştur. Az da olsa serbest kalan devrimci tutsaklar ve zaten dışarda olanlar ise getirilen "anti-terör yasası" ile özgürlük içinde tutsaklığa mahkum edilmektedir. Cezaevlerinde ise devrimci tutsaklar üzerinde

(Devamı, S:23'de)

KÜRDİSTAN KOMSOMOLU ÜZERİNE

Gündemimizde yer alan en önemli sorunlardan birisi Kürdistan Komsomol'unu yaratmaktır. Başından beri önümüzde duran bu görev, içimizde birleşik örgütlenme sorunlarının tartışıldığı bu dönemde çok daha da önem kazanıyor.

13 MART GENÇ KOMUNISTLER BIRLIĞI Türkiye ve K. Kürdistan gençliğinin birleşik örgütü olarak doğmuş ve bugüne gelmiştir. Şimdi, yeni dönemle birlikte birleşik örgütlenme sorununu yeniden ele almak, bilinçli ve sistemli bir tartışma-üretim sürecinden geçirerek çözüme ulaştırmak durumundayız. Çözüm noktası, birleşik örgütlenmeye yeni bir biçim verme, Türkiye ve K. Kürdistan gençliğinin mücadele birliğini daha sağlıklı zeminlere oturtmanın yolunu açma noktasıdır.

İşte bu noktada, 13 Martçı gençlik olarak hassas ve sorumlu davranmak zorundayız. Koşulların karşımıza çıkardığı sorunlar ve bu sorunlara çözüm arayışları konusunda kendiliğindenliğin seline kapılmadan, bilinçli çaba ile üstesinden gelme esas tutumumuz olmalıdır. Kendiliğindenliğe paça kaptırmanın bizi savrulmalara götürebileceğini bilmeli, kendiliğindenliğe bilinçli müdahelede bulunma ve bilimsel bir yaklaşımla olması gereken rotaya oturtmak yaklaşımıyla hareket etmeliyiz.

"Kürdistan Komsomolu" sorunu bu bakımdan hassasiyet taşıyor. Eğer sorunu görmez, doğru bir biçimde ele alıp çözüme ulaştırmazsak adını ettiğimiz tehlikelerin bizi beklediğini bilmek zorundayız. "Kürdistan Komsomolu" ve "birleşik örgütlenmenin yeniden üretimi" sorunları üzerinde Komsomol içerisinde sistemli ve ileri düzeyde bir tartışma-üretim sürecinden geçmek durumundayız. Gecikmemiz, bizi, kendiliğindenliğin başıbozukluğu içine çekecektir.

Bugün, bu sorunların özellikle Kürdistanlı yoldaşlarımız arasında ilgi yarattığı, tartışmalara yol açtığı ve bazı eğilimlerin ortaya çıktığı açıktır. Türkiyeli yoldaşlarımızın ise konuya "yabancılığı", duyarsızlığı devam ediyor. Bilinmeli ki bu "yabancılık", konu üzerinde ulaşılan sonuçlara (yanlış-doğru) etkide bulunmak bir yana, bu sonuçlar üzerine "söz söyleme hakkı"nı bile ortadan kaldıracaktır. Sahiplenilmeyen bir olgu üzerinde, sahiplenenlerin ulaştığı sonuçlar üzerine söz söylemenin pek fazla bir değeri de kalmayacaktır.

Kürdistanlı yoldaşlarımıza söylenecek şey ise şudur: 13 MART GKB salt Türkiye komünist gençliğinin değil, aynı zamanda K. Kürdistan komünist gençliğinin de örgütü durumundadır. Kürdistan'da 13 MART GKB örgütlenmesinin ileri düzeyde gerçekleştirilememiş olması (ki bunun nedenleri üzerinde ayrıca durmak gerekir) bu gerçeği değiştirmez. Ve 13 MART GKB düzeyinin tartışılmaz olmadığı, her canlı organizma gibi onun da sürekli geliştirilmeye, koşullara ihtiyaç verecek yeniliklere ihtiyacı olduğu açıktır. Ayrıca, Kürdistan komünist gençliğinin örgütsel anlamda da kendi geleceğini belirleme hakkı tartışma konusu yapılamaz. Ancak bütün bunlar, bugüne kadar "birleşik yapı" karakteri taşıyan 13 MART GKB gerçeğini "yok" saymayı, ona rağmen "sorunu çözmeye yönelme" tutumunu haklı ve doğru kılmaz.

Kürdistan Komsomolu'nu yaratmak, Türkiye ve K. Kürdistan komünist gençliğinin mücadele birliğini yeni bir biçimde ifadelendirmek görevi en başta 13 MART GKB'nin görevidir. Hiçbir önyargıya kapılmadan ve komünizm dışı hiç bir eğilime paça kaptırmadan, Türkiyeli ve K. Kürdistanlı 13 MARTÇI gençlik sorunu çözüme ulaştıracak güç ve yeteneklerdir. Bu böyle kabul edilmeli ve buna uygun davranılmalıdır. Türkiyeli yoldaşlarımızın konuya duyarsızlığını aşması, Kürdistanlı yoldaşlarımızın da 13 MART GKB ne sahiplenmek tutumunu zayıflatmadan 13 MART GKB eliyle çözüme ulaşmak (bu çözüm tamamen ayrı örgütsel yapı biçiminde bir sonuç olacaksa bile) düşüncesiyle davranması, birlikte ve sağlıklı çözümlere ulaşmanın ilk şartıdır.

Öncelikle sorunu tartışmamız gerekiyor. KOMSOMOL sayfaları bu düzlemdeki tartışmaya fazlasıyla açık olacaktır. Tartışma da birbirinden farklı ve hatta "uç" denebilecek görüşlerin, önerilerin çıkması mümkün olabilir. Bu noktada hiç bir tepkicilige meydan vermeden, her türlü görüş ve öneriyi tartışmaya açık olduğumuzu ortaya koymalıyız. Tartışma sürecinde Kürdistan komünist gençliğinin örgütsel bakımdan yolunu tayin etme özgürlüğü yadsınamaz. Ancak Türkiye komünist gençliğinin tayin edilecek "yol" üzerinde etkide bulunma hakkı da yadsınamaz. "Sorun Kürdistan gençliğinin sorunudur, çözüme ulaşacak onlardır, Türkiyeli komünist gençliğe de bu 'çözümü' kabullenmek düşer" gibi bir yaklaşım 13 MART ruhuna yabancıdır. 13 MART ruhu, Kürdistan sorununu kendi öz sorunu olarak kabullenme ruhudur. "Saygı duymak", "kabullenmek düşer" gibi yaklaşımlar, özünde "yabancılık" yatan ve 13 MART ruhuyla bağdaşmayan yaklaşımlardır.

Sonuç olarak: sorumluluklarının bilincinde olan her 13 MARTÇI genç komünist ve devrimci konu üzerinde tartışmaya aktif bir biçimde katılmak durumundadır. KOMSOMOL'un gelecek sayıları bu konuda yazıları bekliyor.

Tartışmanın konusu: Nasıl bir Kürdistan Komsomolu; Komsomol'un birleşik yapılanması (ayrı örgütsel yapı da dahil) nasıl ve hangi biçimle tesis edilmeli; Belirlenecek hedefe ulaşmak için izlenmesi gereken yol ve yöntemler neler olmalı şeklinde özetlenebilir.

13 MART gençliğinin öncü ve esin kaynağı kabul ettiği TKEP/KKP yapılanması bilindiği gibi son kongreleriyle birleşik yapıya yeni bir biçim vermişlerdir. Kuşkusuz boylesi bir adım bizim için yine esin kaynağıdır. Ancak unutmamalıyız ki, "esinlenmek" taklit etmek değildir. Taklitçilige düşmek tehlikesinden kendimizi korumalıyız. Proletaryanın politik örgütü olarak Parti'nin yöntemleri, modelleri biz genç komünistler için birebir geçerli olsaydı, ayrıca Komsomol örgütlenmesine gerek kalmazdı. Kendi modelimizi kendimiz yaratmalıyız.

13 MART gençliği olarak, sorunu çözüme ulaştırmak amacıyla tartışma yürütürken, mevcut örgütsel yapının işleyiş ve disiplininin korunması pekiştirilmesi, mevcut yapı çerçevesinde mücadele görevlerinin sürdürülmesi diye bir sorumluluğumuzun da olduğunu dikkatten kaçırmamak zorundayız. Aksi halde, "yeni düzeyler yaratmak" derken, varolandan geri düşmek kaçınılmaz olacaktır.

Kendiliğindenlik Seline Kapılmamak

TURAN DEMİR

Sürecin ortaya çıkardığı olgular görmezden gelinerek hayatın gidişatı üzerinde etkide bulunulamaz. Aynı zamanda bu etki sürecin ortaya çıkardığı olguların kendiliğindenlik düzeyiyle kabullenilmesiyle de sağlanamaz. Doğru olan, irademiz dışında ortaya çıkan olguların kendiliğindenlik düzeyini görmek, kavramak ve ona bilinçli bir ifade vermek için müdahalede bulunmaktır.

Hayatın bugüne kadarki kesitinde yarattığımız düzeylerle yetinemeyiz. Çünkü hayat yeni ve ileri düzeylerin yaratılmasını zorluyor. Buna gözünü kapatanları bekleyen sonuç, hayatın dışına itilmektir. Bugüne kadar yarattığımız düzeyleri yeniden üreterek aşmak durumundayız. Kuşkusuz bu aşma eylemi dünü inkar temelinde değil, dünkü gerçekliğin temelleri üzerinde gerçekleştirilebilir. İnkarcılık zeminleri üzerinde, dünü aşan ancak, yarını da kucaklayan düzeyler inşa edilemez. Öncelikle yöntemi doğru belirleyip uygulamak gerekir.

Dünyadaki gelişmeler, insan aklını zorlayacak kadar hızlı oluyor ve hemen her konuda altüst oluşlara yolaçıyor. Altüst oluşların yarattığı kaos ortamında "pusulayı şaşırmak" işten bile değil. Ve "pusulayı şaşıranların her yanımızı sardığı bir ortamdayız. Kuşkusuz "pusulayı şaşıran"lardan değiliz ancak, bu yetmiyor. Süreci kavramak ve bilinçli müdahalede bulunmak tutumunu tam gösteremiyoruz. Kaos ortamının saflarımızda yarattığı güç kaybının yanısıra sürecin kendiliğindenliğine paça kaptırmak tehlikesinden kendimizi arındırabilmiş değiliz. Eğer, sözkonusu tehlikeye karşı tedbir alıp rotamızı doğru ayarlayamazsak, "pusulayı şaşıran"ların akıbetinden de kurtulamayız.

Bugün, Komsomol düzleminde sahip olduğumuz örgüt anlayışı ve örgütsel düzey çeşitli yönlerden ele alınmak, irdelenmek ve yeniden üretilmek durumunda. Özellikle Komsomol'un Türkiye ve K. Kürdistan komünist gençliğinin birleşik örgütü olma yönünün yeni baştan ele alınıp bir üst düzeyde yeniden üretiminin gerçekleştirilmesi kendisini dayatıyor. Bu görev yerine getirilemezse, işleyen kendiliğindenlik süreci yukarıda işaret ettiğimiz tehlikeleri kapımıza dayayacaktır.

13 MART GKB bilindiği ve tüzüğündede ifade edildiği gibi Türkiye ve K. Kürdistan gençliğinin birleşik örgütüdür. Ancak gelinen aşamada Türkiye ve K. Kürdistan gençliğinin mücadele birliğini sağlamada araç durumunda olan birleşik örgütlenmenin yeni bir biçimde yeniden oluşturulması gerekiyor. Kendisini dayatan bu gerçekliği 13 MART GKB saflarında da kabul etmeyen yoktur. Ancak kabul etmenin ötesinde çözüm anlamında sorumlu ve bilinçli davranış göstermek bakımından sözü edilir bir çaba da yoktur.

En başta konuya ilgisizlik egemen bir ruh hali. Tabiki merkezi yönlendiricilik ve ön açıcılıkla bu ruh halinin kırılması yönünde ciddi bir çaba da gösterilebilmiş değil. KOMSOMOL'un bu sayısında bu bakımdan bir adım atılıyor ve bunun değerlendirilmesi hepimize düşüyor.

Türkiyeli genç komünistler olarak soruna "yabancı" kalma düzeyindeki ilgisizliğimizin yanısıra Kürdistanlı yoldaşlarımızın da sorunu sadece "kendi sorunları" olarak gören ve 13 MART GKB'ne yabancılaşma gibi olumsuz eğilimleri taşıyan tutumları da esasında ilgi eksikliğinin diğer bir biçimde tezahürü anlamına geliyor. Önce bunu kırmalı, sorunu "13 MART GKB'nin sorunu" olarak gündeme sokmalı ve tartışmalıyız.

Önce Kürdistanlı yoldaşlarımızda ortaya çıkan yanlış eğilim ve yaklaşımlardan başlayarak görüşlerimizi açıklamaya çalışalım.

İlk olarak, 13 MART GKB düzeyini "yok" sayarak ya da fiilen öyle davranarak sorunu çözme yönelişi, yaratılan değerleri "inkar" noktasına götürebilecek düzeyde tehlikeli bir yaklaşımı içeriyor. Niyetler ne kadar masumane olursa olsun, izlediğimiz yöntem bizi hesap etmediğimiz noktalara da savurabilir.

13 MART GKB düzeyini, "GEB" çıkışıyla başlayan 13 yıllık bir süreçte Türkiyeli ve K. Kürdistanlı genç komünistler olarak birlikte yarattık. Eksiğiyle-fazlasıyla, olumluluklarıyla-olumsuzluklarıyla bu eser bizim ortak eserimiz. Ve bu "ortak"lığı, Birleşik Örgütlenme olarak ifade ettik. Ve şimdi mevcut düzeyin yetmediği, yeni düzeylerin yaratılmasının zorunluluğu noktasında genel bir mutabakat içerisindeyiz.

Yeni bir düzey yaratma yönelişinde 13 MART GKB, dayanacağımız bir zemin, değerlendireceğimiz bir araç olarak elimizde duruyor. Bunu "yok" sayarak işe yönelmek en başta bir imkanın kullanımının reddi anlamında ters bir tutumdur. Açıkça belirtmek gerekirse, Kürdistanlı yoldaşlar, 13 MART GKB'ni kendi örgütlülüklerini geliştirme, onun yayın araçlarından yararlanma (kuşkusuz katılımcılık temelinde) noktasında ne kadar aktif ve duyarlı oldular ki, bu gün "bunun yetmediği" ve yeni bir kanalda işe koyulmak gerektiği sonucuna ulaşıyorlar. Eğer 13 MART GKB yapısı içerisinde Kürdistan'da ileri bir düzeyde örgütlülük ve aktivite yaratılamamışsa bunu 13 MART GKB'nin birleşik örgütsel düzeyinin yetmezliğine bağlamak gerçekçi bir yaklaşım olmayacaktır ve aynı zamanda eksiklik ve yetersizliklerimizin üstünü örtecektir. Halbuki bugüne kadar ki esas sorunumuz Kürdistan cephesinden örgütsel,

►

düşünsel ve eylemsel bakımdan yeterli bir katılımın sağlanamamasıydı. (Bunun nedenleri ise ayrı bir konu) En başta katılımcılık yönlerini geliştirmeyen Kürdistanlı yoldaşlarımızın bugün varolanı bir yana bırakarak "yeni"ye yönelmeleri gerçekte sorunlarını çözmeye yetmeyecektir. Bu da görülmelidir.

Kısaca belirtecek olursak, Kürdistanlı yoldaşlarımız, Kürdistan Komsomolu'nu yaratma hedefinde işe sıfırdan başlamak noktasında değiller. Varolan 13 MART GKB noktasından kalkarak hedefe yürümek durumundalar. 13 MART GKB bir "Türk örgütü" değil, aynı zamanda kendilerinin de değeridir. Yanlış anlaşılmamalıdır: Savunulan, 13 MART GKB düzeyiyle yetinmek, bu düzeyi koruyarak devam ettirmek değil; varolana dayanarak yeniye ulaşmadır. Bu "yeni", "tamamen ayrı bir örgütsel yapı" biçiminde olsa da.

Net bir biçimde ve yazılı olarak henüz ifade edilmiş olmasa da Kürdistanlı yoldaşlarımız arasında "13 MART GKB'den ayrı ve şimdilik yerel inisiyatifler düzeyinde Kürdistan Komsomolu'nu örmeye yönelmek" yaklaşımı savunuluyor ve buna uygun fiili tutumlara da giriliyor. Konunun 13 MART GKB düzleminde hiç gündeme getirilmeden böylesi bir yönelişe girmek, 13 MART GKB'ni fiilen "yadsıma" anlamına geliyor. Böylesi bir tutumun "hoş karşılanacak" yanı yoktur.

Diğer taraftan, kuşkusuz bir örgüt yaratma çalışmasının tabandan, yerel inisiyatiflere dayandırılarak sürdürülmesi reddedilecek bir yöntem değildir. Ancak, "yerel inisiylatiflere dayanmak" adına yayın araçları, örgüt işleyişi-disiplini gibi imkanlardan yararlanmamak ta olsa olsa yolu uzatacaktır. Bizce, izlenmesi gereken yol, bir yapı olarak 13 MART GKB'ne dayanmak ve bu yapı aracılığıyla hedefe ulaşma yolu olmalıdır. Bu da, Kürdistanlı yoldaşlarımıza sadece bir öneridir, dayatma değil.

Yeni bir örgütsel düzey yaratma noktasında ısrarla gözetmek zorunda olduğumuz yön, Türkiye ve K. Kürdistan komünist gençliğinin ortak dinamikler temelinde mücadele birliğinin en üst düzeyde sağlanması yönüdür. İzleyeceğimiz yöntemlerde, yaratacağımız düzeylerde taviz vermeden gözetmemiz gereken bu yönün önemi hergeçen gün çok daha fazlasıyla artıyor. Küçük burjuva milliyetçi örgütlenmelerin bile giderek "birliktelik" ten bahsetmeye başlamaları gelişen nesnel sürecin zorlamasındandır. Nesnel sürece denk düşen bir örgüt modelinin "birleşik" bir yön içermesi zorunludur. Bu "birleşik"liğin gerekliliğinin kabulü, onun nasıl sağlanacağı sorunundan daha önemlidir.

Genç Komünistler olarak, bu noktada basit "taklitçi" pozisyonuna da düşmemeliyiz. Önder kabul ettiğimiz ve "esin kaynağı" olarak gördüğümüz Komünist Partilerin yöntem ve biçimlerini taklit etmemeliyiz. Kuşkusuz Partilerimizin izlediği yöntem ve ulaştığı sonuçlar bizim açımızdan da değer taşıyor ve esinleneceğimiz çözümler olarak karşımızda duruyor. Ancak ondan yararlanmak, esinlenmekle, onu olduğu gibi alıp kopya etmek birbirinden farklı şeylerdir. Değilse, Partiden ayrı bir Komsomol örgütlenmesi anlamsızlaşacaktır.

Ayrıca, Partilerimizin "birleşik örgütlenmeye yeni bir biçim verme" anlamında ki çözüme ulaşma da izledikleri yöntem biz genç komünistler açısından kesinlikle izlenmemesi gereken zaafları, yanlışlıkları içeriyor. Kapsamlı bir tartışma ve üretim sürecinden geçmeden, daha çok ortamdan kaynaklanan kendiliğindenlik seline kapılma düzeyini içeren bir yöntem esas izlenen yöntem oldu. (Üzerinde durduğumuz, ulaşılan sonucun doğruluğu-yanlışlığı, yeterliliği-yetersizliği değil izlenen yöntemdir) Böylesi yöntemlerle ulaşılan sonuçlar çoğu kez savrulmalara da yol verecek isabetsizlikleride içerecektir. KKP cephesindeki sürece kapılma yanlışına karşın, TKEP cephesinde ise "soruna ilgisizlik"le beslenen "kabullenme" tutumu takınılan diğer bir yanlış tutum olarak ortaya çıktı. "Ne yapalım, mademki öyle isteniyor...", veya "saygı duyma" biçiminde kendisini gösteren tutum da kendiliğindenlik selline paça kaptırmanın diğer bir biçimidir.

Biz 13 Martçı genç komünistler olarak ne KKP'nin ve ne de TKEP'in yöntem yanlışlığına düşmeden sorunumuzu kendi bilincimiz ve inisiyatifimizle çözüme ulaştırmalıyız. Ulaşacağımız sonuç ne olursa olsun, bilinçli ve inisiyatifli bir çabayla sonuca ulaşmak esas yaklaşımımız olmalıdır.

Türkiyeli genç komünistler olarak en başta soruna "yabancılığı" aşmamız gerekiyor. 13 MART GKB düzeyine nasıl birlikte ulaşmışsak, yeni düzeylere de yine birlikte ulaşmalıyız. Kürdistan Komsomolu'nu yaratma sorunu sadece Kürdistanlı yoldaşlarımızın değil, bizimde ortak sorunumuz olarak görmek ve her düzeyde bu faaliyete katılım sağlamak zorundayız. Soruna sahiplenmenin ilk şartı kafa yormaktır. Nasıl bir Kürdistan Komsomolu ? sorusuna birlikte cevap aramalı; her türlü görüş ve öneriyi tartışmaya açık bir esneklikle, kendi görüş ve önerilerimizle tartışma sürecine katılım sağlamalıyız. Kürdistanlı yoldaşlarımızın da aynı esneklikle ve yoldaşça bir tartışma ortamına girmeleri gerekir. "Sorun benim sorunum" darlığına düşmeden, herkesten gelebilecek görüş ve önerileri dikkate alma, tartışma tutumunu gösterebilmelidirler. Ne Türkiyeli genç komünistler tartışmaya "dıştan" bir katılımcı pozisyonu çizmeli ve ne de Kürdistanlı genç komünistler öne sürülecek görüş ve önerileri "dıştan" sunulmuş öneriler şeklinde değerlendirmelidirler. 13 Martçı gençlik olarak sorunu tam bir uyum ve bütünlük içerisinde ele almalı, şu ya da bu şekilde birlikte çözümlere ulaşmalıyız.

13 MART GENÇ KOMUNİSTLER BİRLİĞİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

ABDULLAH CAN

Geçen yılki Mayıs operasyonundan bugüne değinki süreci kapsamlı bir biçimde ele alıp gündeme denk düşen dönemlerde rapor halinde iletmek olanağı olmadı.(Ya da bu olanağı yaratma çabası gösterilmedi.) Gecikmiş de olsa olması gerektiğini düşünüyorum. Ama süreç oldukça yoğun olduğundan sadece genel hatlarıyla değerlendirme yapmayı uygun buluyorum.

İdeolojik-politik olarak öncülüğünü kabul ettiğimiz proletarya partisinin III. Kongresini yapıp kendisini bir üst aşamada yeniden üretmenin varlık zeminlerini oluşturmaya çalıştığı bir süreçte, gençlik olarak bu sürece ve ideolojik-politik formasyonumuzun DÜZEYİNE DENK DÜŞEN örgütlü yapımızın YETERLİ olmayışı kendisini açıkça ortaya koyuyor. Bunun için pekçok gerekçe ileri sürülebilir. Ama öne sürülecek gerekçeler de sorunun varlığının üzerini örtmüyor, örtemezde. Belki de sorun olarak ileri sürdüğüm; örgütlü yapımızın ömürgasının tam olarak oluşmadığı-oturmadığı değerlendirmesi kabul görmeyebilir. Ama bir Komsomolcu olarak yaklaşık bir yıldır Komsomol'la ilgili bilgileri ve gelişimleri partililerden öğreniyor olmam kendi açımdan sorunun varlığını ortaya koyuyor. Çok kısa ve genel de olsa varolan yapımızın işleyiş mekanizmasına ilişkin yaklaşımımı sunarken, sürece aktif olarak müdahale etmediğim içinde kendimi eleştiriyorum. İletişim mekanizmasını sağlam temeller üzerine oturtursak, yaşanan olumsuzlukları BİRLEKTE ve DAHA KOLAY giderebileceğimiz inancındayım.

Şimdiyse ..... öznelinde gençlik olarak (öğrenci gençlik) yaşadığımız sürecin kısa bir değerlendirmesini yapmak istiyorum.

Hala organsız çalışmamanın olumsuzluklarını üzerimizde taşıyor olsak da yaşadığımız süreç bu olumsuzluklarla beraber pekçok olumluluğu da bağrında taşıyor. D.Ö.B. çatısı altında mücadeleyi sürdüren birçok genç, yaklaşık bir yıllık karşılıklı emek, üretim ve eylemlilik içerisinde, daha üst düzeyde bir örgütlülüğe yani Komsomol'a taşınacak düzeye geldi. Böyle bir istem kendilerinde de mevcut. Hepside yetenekli ve üretken. Bu olanak iyi kullanılabilirse gelecek yıl öğrenci gençlik içerisinde büyük çaplı genleşme sağlayabilir, hareketin sürükleyicisi olabiliriz. Bu potansiyelin en iyi biçimde "BİRLİKTE" kullanılması için Komsomol'la olan ilişkilerin sağlam temellere oturması; sağlanan koordinasyonla birlikte planlı ve disiplinli hareket edip TUZUKSEL işleyişe uygun davranış biçimlerinin (rapor, aidat ...) yaşama geçirilmesi ve denetlenmesi gerekiyor. ..... öznelinde, bu karşılıklı mekanizmanın kurulmasında bizlere düşen yanında, engel teşkil eden şeylerin tarafımızca kolaylıkla ortadan kaldırılbileceğinin inancındayım. Ama karşılıklı iletişim ve etkileşim "olmazsa olmaz" bir kural olarak karşımızda duruyor. Eğer bunu sağlayamazsak hem bu, potansiyeli aktif hale getiremeyiz hem de devrimci mücadeleyi sürecin çok gerilerinden izler, zamanla da erir gideriz.

Örgütlü yapımız hakkında karamsar bir tablo çizmiyorum. Belki de örgütlülüğümüz, ... öznelinde olduğu gibi, pekçok siyasi gençlik örgütlenmesinden her konuda daha üstün. Ama bir değerlendirme yapmak istiyorsak bunu şu ya da bu siyasi gençlik örgütlenmesine göre değil, OLMASI GEREKENE göre yapmak gerekir. Olması gerekenin ise gerisinde olduğumuzu söyleyebilirim.

Daha öncede belirttiğim gibi bu potansiyeli iyi işleyebilirsek, örgütlülüğümüzün "olması gerekene doğru" yönelişinin yöntem ve araçlarını yaratıp iyi kullanabilirsek bu bolge, gençlik mücadelesi açısından sıçrama yerimiz olabilir.

Komsomolcular;D.Ö.B olarak bu yılki pratik faaliyetlerimizi kısaca özetlemek istiyorum.

- Savaşa hayır kampanyasının örgütlenmesi. (Duvar gazeteleri, Kantin Tiyatrosu, DÖB imzalı pankartlama, kantin konuşmaları, ...)
- 8 Mart (Kantin Tiyatrosu, Duvar gazetesi, Seminer)
- 13-31 Mart Devrim şehitlerini anma (DÖB imzalı pankart, pullama, kuşlama).
- 1 Mayıs: Dev-Genç, Devrimci Gençlik ve DÖB'ün katılımıyla ..... ve ..... çalışanlarının kampüs içindeki eylemine katılım. Diğer yapılar örgütlü olarak yoktu; sadece tek tek birey olarak geldiler. Ama yukarıda belirttiğim üç gençlik örgütlenmesi daha önce tasarlanmış olarak oradaydı. Ayrıca pankart (DÖB).
- 6 Mayıs: (Duvar gazetesi ve Dev-Genç ile kantin forumları.)
- ANTİ TERÖR YASASINA HAYIR KAMPANYASI: (Tüm öğrenci gençliğin katıldığı bir forum. Ayrıca DÖB'ün kendi çalışması; pullama, duvar gazetesi, kuşlama, ...)

Yasal ve yasa-dışı yayınlar hakkında kısa bir görüş iletmek istiyorum.

Yasal yayın uzun süredir çıkmıyor (ya da çıkamıyor) Bunun sorumluluğu hepimize ait. Yasal yayın işini sadece birkaç yoldaşın üzerine yıkmamak gerekli. Aynı zamanda her Komsomolcu, yasal yayına haber, yazı ve mali kaynak gereksinimini karşılamak, içerik olarak daha zengin hale getirmekle karşı karşıya. Bunlar daha önce üzerine basa basa belirtilen şeylerdi; bir o kadar da pratik yaşamda kendini gösteriyor.

Örneğin yasal yayının periyodik olarak çıktığı dönemlerde bu bolgeden yasal yayını besleyen bir kaç haberin dışında hiç birşey gitmedi. Keza 90 1 Mayısında işin hamallığını çekmemize, kitle olarak en kalabalık (dolayısıyla enfazla, daha doğrusu tek bedelini ödeyen biziz) olmamıza rağmen, ayrıca bu yıl DÖB çatısı altında yaşama geçirdiğimiz pek çok pratik, yasal yayına haber olarak yansıtılmadı. Bunlar eksikliklerimiz. Birer Komsomolcu gibi davranıp bu eksikliklerimizi tamamlayamıyorsak "yasal yayın neden çıkmıyor" deyip eleştirmeye hakkımız yok. Şimdiye kadarki gelişen süreç içinde ben kendimde o hakkı tam olarak göremiyorum. Sadece yasal yayın konusunda değil, her alanda eksikliklerimizi hata ve zaaflarımızı görüpte düzeltme yolunda en ufak bir çaba harcamıyorsak Komsomolcu kimliğimizi bir kenara bırakalım lütfen.

İlişkilerimizin uzun süredir direk Komsomol'la değilde partililerle olması yasal yayınla ilgili son gelişmeleri de onlardan öğrenmemize neden oluyor. Tabi bu mekanizma olması gereken olmadığı için, daha doğrusu onlar Komsomol içersinde çalışıyor olmadıkları için, iletikleri haberler olasılıklar çerçevesinde dönüyor, netlik ve kesinlik içermiyor.

Bize yansıyış biçimiyle yasal yayınla ilgili son olasılık ise başka bir yapıyla (çevre) birlikte çıkarılmasına ilişkin. Sözkonusu yapıyla birlikte iş üretme olanaklarının var olup olmadığı konusunda kesin bir bilgiye sahip değilim. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, ... özelinde bu nesnelite yok. Çünkü gençlik içinde iş yapanları yok.

Aynı zamanda bildiğimiz kadarıyla örgütlü bir zeminde yükselmiyor. Sadece dergi çevresinde

►

toplanıyorlar. Türkiye devrimci hareketinin önünde "birlik" gibi yakıcı bir sorun durduğu -ki bu gençlik açısından da böyle- bu anlamda da asgari müştereklerde anlaşmış, aynı şeyleri söyleyenlerin sosyalizme giden hatta birlikte mücadele etmesi konusunda yaklaşım farklılığına sahip olduğumuzu sanıyorum. Ama bu birliğin pratik yaşamı birlikte üretip, karşılıklı güven ilişkisini pekiştirdikten sonra,birlikte yaratılan değerler üzerinde yükselmesi gerekiyor. Birlik yapmaktan korkmuyoruz. Ama birliğin temelini sağlam atmak ve kalıcı hale getirmek asıl sorunumuz olmalı. Ancak yapay birliktelikleri yapay olarak yaratılmış sebepler zedeleyebilir. Yasal derginin birlikte çıkarılması, birlik yapmanın zeminini oluşturan, güven ilişkisini pekiştiren pratik faaliyetlerden yanlızca bir tanesi değil, birlikteliğin kendisidir.

Yasal yayınla ilgili sürecin ne şekilde geliştiğine ilişkin kesin yaklaşımları bilmediğim için, şimdilik sadece genel bir perspektif sunmayı amaçladım. Daha sonra kapsamlı bir açıklamayı oluşturacağımız organla rapor halinde sunabiliriz.

Illegal yayın organı ise, bu konudaki boşluğa bir cevap. Genel olarak beğeni gördü. Yalnız mesaj ağırlıklı yazıların bundan sonra daha az yer alması, daha bilimsel yazılara yer verilmesi talep ediliyor.

13 MART GENÇ KOMUNİSTLER BİRLİĞİ
MERKEZ KOMİTESİ'NE

Dört ekip üyesinin de katılımıyla gerçekleşen, Nisan ayının sonlarına doğru yaptığımız ekip toplantısında şu gündem saptandı.

1- 1 Mayıs
2- 13 Mart GKB içersinde yer alan Kürt gençliğinin durumu.
3- Bölgedeki TKEP örgütlenmesine yönelik müfettiş raporu ve MK kararı ile gelinen nokta.
4- Eğitim çalışmaları.
5- Ayın değerlendirmesi.
6- Kısa vadeli politik, taktik ve hedeflerimiz.
7- Komsomol'un ildeki örgütlenme sorunları ve örgütsel şekillenme.

1- 1 Mayıs'a yaklaşımımız; 1 Mayıs'ın tarihine ve geleneklerine yaraşır bir biçimde pratiğe geçirilmesidir. Bu da şu anlama gelmektedir: 1 Mayıs'ta, işçi sınıfıyla birlikte, bütün emekçi, aydın, memur ve gençliği alanlara çıkartarak, kitlelerin birleşik devrimci eylemliliğini yükseltmek. Doğal olarak bizlere düşen ilk baştaki görev; gençliği 1 Mayıs alanlarına, işçi sınıfının yanına taşıyabilmektir. Bu doğrultuda ayrık bir şekilde tek başımıza hareket etmekten öte, il bazındaki diğer devrimci, demokrat güçlerle birlikte pratik çalışmalara geçilmelidir. Toplantı da ayrıca bizler için 1 Mayıs'ın diğer özelliği de gündeme getirildi. Bizler, ideolojisinden ve politikalarından güç aldığımız Türkiye Komünist Emek Partisi'ne duyduğumuz inanç ve sorumluluktan dolayı, 13 Mart GKB olarak 12. yılında TKEP'ni selamlıyoruz. Bu doğrultuda ona güç verebilmek için elimizden geleni yapmaya kararlıyız. Buna yönelik olarak el trikleri hazırlama kararı aldık. Bunları kuşlama şeklinde, şehrin çeşitli yerlerinde kitlelere ulaştırma kararlaştırıldı. Bunun yanısıra TKEP'ne ait 1 Mayıs ve Kürt halkına yönelik bazı bildirilerin dağıtımında Partiye destek verme kararlaştırıldı.

2- Bizler "13 Mart"ın Türk ve Kürt komünizan gençliğinin gönüllü birlikteliğinin yarattığı bir Komsomol olduğuna inanıyoruz. Geçtiğimiz dönemde TKEP-KKP ilişkileri bir takım eksiklik ve yanılsamalardan arındırılarak bir üst düzeyde yeniden üretilmiştir. Gelinen bu aşamanın Komsomol'a yansımaması olası değildir. Bizler Kürt komünizan gençliğinin, bu doğrultuda vereceği her türlü karara saygılıyız ve hatta alacakları kararlara destek vermeye hazırız. Fakat "Kürdistan Komsomol"unu, 13 Mart GKB'ni hiç oluşmamış sayarak kurmaya çalışma, bizce işleyiş açısından hatalıdır. Kürdistan'daki 13 Mart üyelerinin, "tamamen" bağımsız bir şekilde Kürdistan Komsomol'unu yaratmaya çalışmaları (yani 13 Mart içinde tartışmadan veya 13 Mart'a bildirmeden) bazı yanlış anlaşılmalara ve güvensizliğin gelişmesine yol açabilecektir. Şu an için Kürt gençliği, Komsomollarını oluşturma çalışmalarını, 13 Mart GKB'ne sahip çıkarak (çünkü 13 Mart GKB halen Türk ve Kürt komünist gençliğinin ortak yapılanmasıdır), onun içinde çözümlemeye çalışmalıdır. Bu konuyla ilintili olarak bir takım resmi olmayan, kulaktan duyma bilgilere göre, bizce hatalı olan bazı işleyişler vardır. Fakat kesin ve net bilgiler olmadığı için görüş belirtmenin sakıncalı olacağına inanıyoruz.

Bu nedenle bazı konularda bilgiler edinmek istiyoruz:

a) Kürdistan'da 13 Mart örgütlenmesinin durumu ve MK ile olan ilişkisinin düzeyi.

b) 13 Mart GKB Kürdistan organlarının KKP ile olan ilişkilerinin biçimi.

Özellikle bu iki konu hakkında yazılı veya sözlü olarak resmi bilgiler edinmemiz, sağlıklı değerlendirme ve görüş bildirmemiz açısından yararlı olacaktır.

Bu konu dışında "Kürdistan Komsomolu"nun yaratılması doğrultusundaki görüşlerimizi daha sonra bildireceğiz. Yukarda vurguladığımız noktaların bu konuyla ilişkisi yoktur. Sadece işleyişteki sezinlediğimiz bazı "hatalara" yöneliktir.

3- 13 Mart GKB TKEP'in ideolojisinden esinlenen ve politik olarak da mümkün olduğunca ona kan taşıyacak şekilde çalışan bir yapılanmadır. Bu nedenle Komsomol içinde faaliyetlerini sürdüren unsurlar, TKEP'de gördükleri zaafları, hataları bildirmek ve eleştirmek hakkına sahiptir. Aslında "haktan" öte her 13 Mart'çı bunu gerçekleştirme sorumluluğunu hissetmek zorundadır. Burdan hareket eden 13 Mart GKB il ekibi bu gündem maddesiyle ilgili görüş ve eleştirilerini TKEP MK'ne bildirme kararı almıştır.

4- Eğitim çalışmalarına geçmeden önce Komsomol ve çevresinin bir durum değerlendirmesi yapıldı. Bunun sonucunda Komsomol çevresinden, bir devrimci eğitim grubu oluşturma kararı alındı. Katılım sağlayacak gençler; liseli gençlik ve bazı işyerlerinde tekil olarak çalışan gençlerden oluşmaktadır. 1 Mayıs sonrasında bu grup, çalışmalarına hız katarak devam edecektir. Bunun dışında aynı eğitim çalışmalarını Komsomolcular olarak bizler de kendi aramızda yapma kararı aldık. Komsomol ekibi aynı zamanda dar anlamda eğitim çalışmasını da devam ettirecektir.

Mekanın uygunsuz ve zaman sorunu nedeniyle 5-6-7. gündem maddeleri ile ilgili değerlendirmeler yapılamadı. Ama en kısa zamanda hilhassa 7. madde ile ilgili birtakım netleşmeler sağlayacağız. Bu, ağırlıklı olarak Komsomol'un ildeki örgütlenme modelinin saptanması, yasal ve yasadışı çalışmada sorumluluklar üstlenilmesi ve uyumlu, kollektif çalışma biçimleriyle ilgili olacak.

22 Nisan 1991

13 MART GKB
1 NOLU İL EKİBİ

13 MART GENÇ KOMUNISTLER BIRLIĞI MERKEZ KOMITESI'NE

Nisan başlarında çalışmalarımız daha çok 1 nolu ildeki ...'ne yönelik oldu. ...'nin düzenlediği bir dayanışma gecesinde çeşitli sorumluluklar alındı. .....'dan Komsomolcu yoldaşların da katılımıyla . ...di. Bu işçilerle dayanışma gecesi sonrasında, işçilere ulaşılacak kanalların yaratıldığı söylenemez.

Bunun dışında Nisan sonlarına doğru, TKEP'in çıkardığı bildirilerin dağıtımında 4 kişilik bir ekiple Partiye destek verildi. Komsomolcuların oluşturduğu bu ekip ildeki iki bölgede bildirilerin yaygın dağıtımını yaptı. (Özellikle tek tek posta kutuları ve kapı önlerine dağıtım yöntemini uyguluyoruz.)

Epeyce "gecikmeli" olarak bizlere ulaşan, 13 Mart GKB Merkez Yayın Organı "KOMSOMOL"un ortak olarak okunup değerlendirilmesi halen yapılamadı. Yalnız göze çarpan bir olgu, bu yayında bizlerin ve diğer Komsomolcu yoldaşların (İstanbul ve Diyarbakır hariç) yazı desteğinin olmayışıdır. Yayın organının yoğun bir bölümü Partili yoldaşların yazı ve mesajlarıyla dolu durumdadır. Bu durumda KOMSOMOL'a sahip çıkmak ve onu beslemek sorumluluğunu, tüm genç komünistler duyumsamalıdır. Bizler de elimizden geldiği ölçüde bu sorumluluğu yerine getirmeye çalışacağız. KOMSOMOL, komünizan gençliğin yayın organıdır. Bu nedenle organın "ana çalışını" gençliğin kendi özgücüyle ürettiği yazılar oluşturmalıdır. Şu ana kadar gelinen nokta da Komsomolcu yoldaşların, yazı üretiminde oldukça zayıf olduğu ortadadır. Fakat sadece 1-2 bölgenin teorik üretimiyle yetinilecek olursa politik uyumsuzluklar ve Komsomol'un hantallaşması kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle KOMSOMOL ve diğer yayınların canlı bir organ gibi çalışması için tüm bölgelerden yazı desteği sağlanmalıdır. Bunu, şu ana kadar engelleyen faktörler ortaya çıkarılmalı, somut çözüm yolları bulunmalıdır. Bilhassa kendine güvensizliğin üstüne gidilmelidir.

KOMSOMOL'un ildeki dağıtımı yapılmıştır. Değerlendirme yapıldığında 15 adet şu an için yeterli görülmüştür. Eğer başka kanaldan gitmeyecekse .....'daki yoldaşlar için de 10 adet gerekmektedir. (Yani ..il'i için; Komsomolcu, Komsomol çevresi ve bazı Partililere ulaştırmak üzere şu an için 25-30 adet yeterlidir.)

91 1 Mayıs'ı yaklaşırken TC'nin bazı politik manevralarının etkisi özellikle 1 Mayıs'ı gölgelemiştir. Bu bulanıklık ortamında hem merkezi hem de yöresel olarak tavır belirleme ve politika üretiminde oldukça geç kalınmıştır. Bu da kısaca, halen güncelin belirlenmesinde denetim, burjuvazinin elinde olduğunu göstermektedir. Burjuvazi, komünistlerin, devrimcilerin bağımsız politika üretmelerinin yollarını tıkamaya çalışıyor. Bizleri sadece "etki-tepki" düzleminde bir mücadeleye çekmek istiyor. Bunun faturaları şu ana kadar yüzlerce kez ödenmiştir. Bu nedenle emperyalizm ve uzantılarının politik oyunlarına karşı uyanık olmalı, bağımsız hattın nasıl çizilebileceğinin yöntemleri netleştirilmelidir.

1 Mayıs'a yönelik olarak ilde, 15-20 gün öncesinden tartışmalar başlamıştır. Bu anlamda -eğer işçiler alanlara taşmazsa düşüncesiyle- bir dergi çevreleri toplantıları düzenlendi. Bizler de dergi çevresi olarak toplantılara katıldık. Biraraya gelen 3-4 derginin, diğer dergi çevrelerine yaptığı çağrı sonucu 8 dergi çevresi oluştu. Daha sonra çoğu çevrenin ciddiyetsiz ve duyarsız yaklaşımları sonucu 4 dergi çevresi kaldı (....., ..., ..., ...). Bu dört çevre hemen hergün toplanarak özellikle 1 Mayıs'a ve daha sonrasına yönelik eylem birlikleri anlamında görüşmeler yaptı. Bir yasal başvuru komitesi oluşturuldu. Daha sonra bazı aksama ve sakıncaların ortaya çıkmasıyla yasal başvuru gündemden kaldırıldı. Bu yakınlaşma ve birliği daha farklı alanlara taşıma kararı alındı. Bu anlamda örgütsel bağlar kurulmaya çalışıldı. Biz 13 Mart GKB olarak üç örgütün (TKEP, TKP-B, DKP) bu çalışmaların ileriye yönelik de devam edebileceğini vurgulayarak; gençlik olarak böyle bir platformda yeralmamızın sakıncalarını ve görece anlamsızlığını belirterek çekilme kararımızı açıkladık.

Ayrıca bu dergi çevrelerinin dışında, bazı sendika ve partilerin yasal başvurusuna izin verilmedi. Üç sendika ve bazı DKÖ temsilcilerinden oluşan bir tertip komitesi de, bu olayı protesto etmek için valiliğe siyah çelenk bırakma kararı aldı. Bizlerde bu eyleme destek ve katılım sağlama kararı aldık. Birçok eksiklik ve geç kalınmışlığın etkisiyle düzensiz bir şekilde katılımı sağladık. 150-200 m'lik bir sloganlı yürüyüşten sonra çelenk bırakıldı. Saygı duruşunun arkasından basın açıklaması yapıldı. Daha sonra bu yaklaşık 150 kişilik grup alkışlı protestodan sonra gruplar halinde dağıldı. Polis, korsan gösteriyi andıran bu eyleme hiçbir müdahalede bulunmadı.

Bunlar dışında Nisan ayı boyunca, yine günlük çalışmalara devam edildi. Bir genç ..... işçisi arkadaşımız Komsomol'a başvurusunu yaptı. Daha sonra bazı nedenler göstererek başvurusunu gelecek aya gönderilmesini istedi. Biz de dinledikten sonra gerekli açıklama ve hatalı düşünceleri belirterek istegini kabul ettik. Daha önce Parti çevresinden olan bir başka arkadaş da (zaten ekip içersinde görünüyordu) başvurusunu tamamladı. Bunların yanısıra konut sorununu ve dolayısıyla mali sorunlarımızı halledebilmiş değiliz. Bir çok çalışmalarımız bu yüzden sekteye uğramaktadır. Mayıs ayından itibaren aidatları düzenli toplamaya çalışacağız. Askeri eğitim konusunda bölge bazında birçok talep vardır. Bu nedenle, gençliğin askeri eğitimi ile ilgili düşünce, yöntem ve olanaklar hakkında bizleri aydınlatmanız iyi olacaktır. Bir de eğer somut olarak gündemdeyse 13 Mart GKB kongre veya konferansına yönelik bir çalışma programı oluşturulup bölgelere gönderilmesi doğru olacaktır.

5 Mayıs 1991

13 MART GKB
1 NOLU IL EKIBI

13 MART GENÇ KOMUNISTLER BIRLIĞI'NE

BORA COŞKUN

Böyle bir yazıyı yazmaya beni zorlayan birinci neden, henüz yeni olduğum bu yapılanma hakkında her geçen gün daha fazla bilgi edinmem olmuştur. Maalesef edindiğim bilgiler ve pratikte gördüklerim daha çok olumsuz yönde. Bu olumsuzluklar üzerine çekip gitme niyetim yok. Aksine bunların üstüne gidilmesi, olumsuzlukların olumsuzlanması gerektiği düşüncesindeyim. Bu düşüncemin hayat bulması birey olarak bana bağlı olduğu kadar, benim dışımdaki yapılanmaya da bağlıdır. Parçayla bütünün, özneyle nesnenin, özgül olanla genel olanın birbirlerini aynı anda değiştirmesiyle ancak gelişim sağlanır, olumsuzluklar aşılır. Gelişimin bu çift yönlü niteliği gözönünde tutulmazsa sorunların üstesinden gelinmiş sanılır ya da mücadele yükseliyor denilir kısacası birşeyler yaptığımızı zannederiz. Aslında tüm bunlar görecedir ve hiçbir gelişme ilerleme sağlanamamıştır.

Gelişimin çift yönlü niteliğini Türkiye sol hareketinde şu ana kadar yerli yerine oturtan bir yapılanma göremiyorum. Zaten bunun dörtdörtlük olması istenilene ulaşılmış demektir. ki bu da sonuçtur. Önemli olan sonuca varmak için ne gibi çaba gösterebildiğimizdir. Dinamizmimizin

(Devamı, S:19'da)

Dönüştürebilmek İçin Dönüşmek

LINA

Kadın erkek eşitliği bugüne dek sosyalistler arasında çok fazla tartışılmayan bir konu olmuştur. Ancak buna karşın, gerek toplumsal mücadelede, gerekse örgütlü çalışmadaki kadın sayısının azlığı genel sayı gözönünde bulundurularak hep yakınılan bir konudur. Ayrıca "kadın hakları" dilimizden düşmeyen bir söylemdir.

Nedir "kadın hakları"? Kadınların toplumsal ve örgütlü mücadele içerisindeki sayıları neden az? Kadının ikincil planda kalma nedenleri nelerdir?

Sınıflı toplumların doğuşunun şafağında başlayan cins ayrımlığı ile kadının ikincil konumlanışının temelleri örülmüş ve bu ayrımcılık din tarafından da desteklenmiştir. Artık günümüz kadını üzerindeki bu yüzlerce yıllık mirasla farkında olarak olmayarak, ya da büyük bir teslimiyet ve kabullenişle tabular ve paradokslarıyla yaşıyor.

- Kadının cinselliği tabusu oluşturuluyor. "Bekaret" tabularıyla donatılan kadının, bir diğer yandan reklam ve iletişim araçlarında cinselliği kullanılıyor.

- Üretimdeki kadın, genel ücret ortalaması düşük işlerde istihdam edilirken, diğer yandan tüketimi artırmak için reklam piyasasında kullanılan en birincil meta durumuna konuluyor.

- Cins ayrımcılığı eğitimde de kendini gösteriyor. Alfabeden başlayarak verilen ayrımcı eğitimde erkek ve kadın toplumda kabul görmüş işbölümü öğretiliyor.

- Ailesiyle yaşayan gençlerden erkeklerin -üstelik sadece bir kısmının- aile bütçesine katkıda bulunmak dışında bir sorumluluğu yokken, kadınlar genelde evin dışına çıkmak için izine tabi olmaktan ev işlerini paylaşma ve hatta bütçeye katkıda bulunmaya kadar bir dizi sorumluluk altına sokulmuşlardır.

- Bedensel ve düşünsel gelişiminin önüne sürekli engeller koyulan kadın, yüzyıllar sonunda erkekten daha az kuvvetli, tek başına karar alamayan ikincil konumda bir yerlerde buluyor kendisini. Sadece kendisine maledilmiş, ev işleri, çocuk bakımı ve işinin cinsel ihtiyaçlarını giderme görevlerini en iyi bir biçimde yapmaya uğraşıyor.

Kadının ezilmişliğinin manzarası sadece bu kadar değil elbet. Aile içerisinde anne-baba, koca dışında toplum tarafından, devlet tarafından ve hatta kafasına yerleşmiş ve artık bir parçası olmuş tabular ile kendi kendisini sürekli ezen kadının manzarası bu kadarla kalmıyor.

Kapitalist sistem içerisinde, feodal ahlak anlayışlarıyla katmerli bir şekilde ezilen ve sömürülen kadının yaşadığı bu ayrımcılık doğumu ile başlıyor ve hiç bitmiyor.

TABULARA KARŞI SAVAŞ

Gençliğin üzerindeki cinsel ve toplumsal tabular yıkılmalıdır. Bu dönüşümle tabuların yerine konacak değerlerin içselleştirilmesi son derece önemli. Kız-erkek arkadaşlığı üzerinde toplumun oluşturduğu baskı ve tabuların içselleştirilmesi arkadaşlığın, birlikteliğe dönüşmesini engellemektedir. Bunun doğurduğu kötü sonuçlar ise bir kaç yönlü. Bunlardan biri de cinsel problemler. Kadın açısından bakılırsa tabuların içselleştirilmesi sonucu "bekaret" kavramıyla doğan baskı onu, bedenini evliliğe dek sakınmaya yöneltir. Bu arada yaşadığı bir ikili ilişkide, yani kız-erkek arkadaşlığında cinsellik uygulanmamasının yanısıra konuşulmayan bir konudur. Bu arada cinselliğin yaşanabilecek her hangi bir boyutta bunalımı, pişmanlığı ve kendine duyulan saygının azalmasını getirecektir. Bu olayın toplumsal boyutuna ise aile ile beraber tüm topluma karşı duyulan -bilinçli ya da bilinçsiz- bir suçluluk duygusudur.

Erkekler açısından bakındığında ise, arkadaşlık kurulan kızı değerlendirme sözkosudur. Burada üç türlü değerlendirme yöntemi kullanılır. Birincisi "saygı duyulan" bir kızla kurulan arkadaşlıktır. Bu tür arkadaşlıkta cinselliğin sözü hiç edilmez. İkincisi "saygı duyulan" ve "evlilik" düşünülen bir kızla kurulan arkadaşlıktır. Burada cinsellik sözkonusudur. Ama ortada vicdanları rahatlatan bir "evlilik" sözü mevcuttur. Üçüncüsü ise tahmin edilebileceği gibi "serbest" sıfatı yakıştırılmış kızlarla kurulan arkadaşlıklardır. Bu tür arkadaşlıklarda ise, cinselliğin yaşanmaması zaten bir utanç kaynağıdır. Bu tür arkadaşlıklarda içselliştirilmiş toplumsal değerlerin bir diğer yönü işler. Erkeğin çapkınlığı, erkeklik onuru vb.

Sonuçta, bir çok yönleriyle birlikte incelendiğinde ortaya çıkan tabloda, kız-erkek arkadaşlığının gençliğin önemli bir sorunu olduğu, çünkü hiç gerçek anlamıyla yaşanmadığı görülüyor.

İçselleştirilmiş tabuları ve değerlerin yıkılıp yerine yeni değerlerin konulması oldukça zor. Ancak gerçekte gençliğin yapısı itibariyle mevcuta uyum sağlamalarında bir o kadar güç. Sonuçta çarpık, eksik ilişkiler, hiç yaşanmayanlar, kimlik bunalımları ve hatta anarşizmin doğma tehlikesini de bu dönüşümü dayatıyor.

Tabular yıkılmalı ama nasıl? Nereden başlamalı?

İçselleştirilmesi gereken iki konu, kadınların kendileri hakkında karar alabilen ve cinsel özgürlüğüne sahip bireyler olduğudur.

Bunun peşinden ise, aile konumuna bakış gelir. Aile kavramının "gönüllü birliktelik" olarak tanımlanabilmesi, aile içerisinde -yeni birliktelikler- dengeli bir sorumluluk paylaşımı kadının "daha iyi becerir" mantığı ile sunulan gerekçelerde dahil olmak üzere ev kölesi olarak görülmesini içselleştirilmesi gereken bir diğer konudur.

Bu içselleştirilmiş değerler toplumu ya-

►

kından değerlendirmeyi ve aynı zamanda ise bir üst boyutta yaşamayı beraberinde getirir.

Bekaret ve toplumun kız-erkek arkadaşlığına yüklediği tüm tabuların yıkılması ancak bu değerlerin içselleştirilmesinden sonra olanaklıdır.

Peki yaşanması gereken nedir? "Birliktelik" gönüllülük temelinde, uyum ve paylaşıma dayalı bir birliktelik. Paylaşımın taraflardan biri için bir "çıkar" olmadığı açık, dürüst ve en yüksek paylaşımın yaşandığı bir birliktelik.

Ya diğer ilişkilerimiz. Örne-in aynı evde yaşayan bir erkek kardeş-kız kardeş ilişkileri. Tabuların erkek tarafından veya her ikisi tarafından yıkılması ve sözüedilen değerlerin içselliştirilmesi bu ilişkiyi nasıl etkiler. Erkeğin, kız kardeş üzerinde kurduğu buyurgan tavır ve içselliştirdiği toplumsal değerlerin ona sunduğu hizmet görme değerinin yıkılması yerini neye bırakacaktır.. "Paylaşım ve arkadaşlık". Bunun ilk evresinde erkek kardeşin daha fazlaca vermesi gerekecektir. Çünkü kız kardeşin edilgenleşmesindeki direk sorumlulardan birisi de kendisidir. Hatta işe kız kardeşin kendi özgün sorunlarına karşı duyarlı kalma çabasıylada başlanabilir. Çünkü kız kardeş için artık erkeğin yemeğini yapmak, çamaşırını yıkamak ve sözünü dinlemekten doğal bir şey yoktur.

KADININ KURTULUŞ HALKALARI

Kadının kurtuluşunun ilk basamağı kadının kendi sorunlarının farkına varmasıdır. Yüzlerce yıllık uykusundan uyanmalı, etrafındaki tabulara karşı savaşmalıdır. Ekonomik özgürlüğün kazanılması bu savaşımın temel taşlarından biridir. Bir diğer temel taş ise, eğitimdir. Eğitimden kasıt, kadının edilgenleştirilmiş konumundan ötürü duyarsızlaştığı toplumsal sorunlara dayalı kılacak ve sosyalizm mücadelesinde etkin bir güce dönüştürecek eğitimdir. Bu da örgütlülüğü dayatır. Kökleri yüzlerce yıl gerilere giden bu edilgenliğin yok edilmesi tek tek bireysel çabalarla gerçekleşecek kadar kolay bir uğraş değildir. Ancak güçlü ve kitleselleşmeyi hedeflemiş bir örgütlülükle gerçekleşebilir.

"Kadının ikincil cins konumuna düşüşü sınıflı toplumların doğuşuyla gerçekleşmiştir. Kurtuluşları ise, sınıfsız toplumla yani komünizmle mümkün olacaktır. O halde kadınların kendi kurtuluşları için devrim mücadelesinde ön saflarda olmaları gerekir" demek, aslında hiç bir şey söylememektir. Çünkü söylenenler öz itibariyle doğru olmakla birlikte kadının sosyalizm mücadelesini katılımı burjuvaziye ve ailesine ya da kocasına rağmen olacaktır. Genellikle bunlardan birincisi kolaylıkla aşıldığı halde diğer engeller için yıllarca mücadele edilmektedir. O yüzden tüm devrimcilere düşen görevler var. "Devrimcilik bir yaşam tarzı olmalıdır" sözü bir an bile unutulmamalıdır. Bunun bir anlamı, devrimciliği zamanın bir bölümünü kapsayan süreçte bürünülen bir kimlik olmadığıdır.

Tüm devrimciler kendilerini bir daha sorgulamalıdır.

Toplumu dönüştürmeyi amaçlamış biz devrimciler kendimizi ne kadar dönüştürebildik.

Ve tüm devrimciler evlerinin dört duvar içerisine girdikleri andan itibaren kendilerini gözlemlemelidirler.

Evdeki kız kardeşle ya da eşiyle ve hatta anne-babasıyla olan ilişkilerini devrimciliği ne yönde etkiledi.

Devrimciliğin bir özelliği toplumu değerlendirebilme becerisidir. bu yüzden devrimciler toplumdan birkaç adım önde olmak durumundalar. Evinin dört duvar içerisinde toplumun gerisine düşmüş bir devrimci kimliğini yeniden gözden geçirmelidir.

Çifte bir yaşam standardı teoriyle pratiğin arasındaki uçurumlar ciddi yaklaşım eksikliği kimliğin eksik yönleri halini alır.

Hiç unutmayalım ki, sosyalizm mücadelesiyle paralel gidecek olan, kadının kurtuluş mücadelesini biz devrimciler vereceğiz.

Yöntem bu perspektifle belirlenmez ise,

"Kadınlar olmadan devrim olmaz"

"Devrim olmadan kadınlar kurtulmaz" şiarına takılır ve her geçen yıl yapılanmamız içersindeki kadın yüzdesinin azalmasının nedenlerini düşünür dururuz.

YAŞAMSAL ÖRGÜTLENME ....(Baştarafı, S: 8'de)

pitalizmi yıkacak olan ondan bağımsız düzen dışı örgütlenmedir. Düzen dışılık ise tamamen bu düzenden bağımsızlığı öngörür. Düzene karşı olan mücadele ve onun örgütlülüğünün niteliği düzen dışı olmasıdır. Niceliği ise taktiksel olup, nesneliteye bağlıdır.

Gençlik açısından düzen dışı örgütlenme KOMSOMOL'dur. Komsomol, komünizmi hedefleyen gençliğin yaşam içindeki öznel örgütlülüğüdür. Gençlik bir toplumun geleceğidir. Ve de komünist gençlerin görevleri toplumun geleceğini inşa etmede bir kat daha fazladır. Her Komsomolcu iyi bir işçi, köylü, öğrenci, doktor, mühendis vb. olmak zorundadır. Bugünün genç komünistleri geçmişi "yargılayarak" değil, bilimsel olarak "değerlendirerek" ve bugünden başlıyarak geleceği kurmaya başlamalıdırlar. Bunun için dinlemenin yanısıra, dinletmesini de bilmek zorundadırlar. Varolan değerleri papağan gibi tekrarlamak yerine, yaratılmış değerleri bir üst basamağa çıkarma uğraşına girmeli, geçmiş geleneğin ışığında yeni bir gelenek yaratmalıdırlar.

Parti-Komsomol ilişkisi ayrı bir konu olmasına rağmen burada bazı noktaları belirtmekte yarar var. Parti'yi öncü güç olarak benimseyen Komsomol'un diğer işlevi gözden kaçırılmaktadır. Öncülük ya da geliştiricilik sadece Parti'ye mahsus değildir. Gelişimin diğer yanı, geleceği kurmakla görevli gençliğin bilimsel örgütlenmesi olan Komsomol'dur. Parti her ne kadar Komsomol'un öncüsü ve yönlendiricisi olsada, Komsomol'da o kadar Parti'nin öncüsü ve yönlendiricisi olmalıdır. Kısaca bütünlüklü bir gelişimi rayına oturtmak zorundayız. Bunu da nesnelliğin bir zoru olarak yaşamın içinde örgütlenerek yapacağız. Ama bu iş için kolları ilk sıvıyacak olanlar genelde tüm gençlik, özelde komünist gençliktir. Bunu yapabilmenin yolu ise, geçmişte yapılanlarla yetinmeyip ya da onları şablonlaştırmayıp, yeniden Üretmeliyiz.Geçmişin kırıntılarıyla geleceğin tohumlarını atmak zorundayız.

kadro tipolojisi üzerine

BORA COŞKUN

Bugün önümüzde en önemli görevlerden birisi de şudur; geçmiş geleneğinin ışığında yaratılacak fakat onu aşmış olacak olan yeni bir devrimci gelenek ve buna uygun kadro tipolojisi. Bugün ideolojik alanda bir bunalım yaşayan devrimci hareket, buna bağlı olarak örgütlenme teorisi ve bu örgütlenmenin tipolojisi konusunda bir sonuca varamamaktadır. Bunun en büyük nedeni kuşkusuz somutu algılayamamak, mevcut somuttan hareketle bir soyutlama yapılarak gerekli devrimci teorinin kafalarda oluşmamasıdır. Tabi bu teori kafalarda birden oluşmaz. Belli bir emeği, alın terini, kafa yormayı gerektirecektir. Bugünkü somutluktan hareketle bir teori üretilebilir. Ama sorunlar bununla da bitmiyor. Oluşturulan devrimci teorilerin yaşam bulması için devrimci "politikalar" üretmek gerekiyor. Yoksa gerek örgüt teorisi ve buna denk düşen tipoloji, gerekse bu teorinin hayat bulması için üretilecek politikalar geçmişe özlem duyarak, o günlerin devrimci tiplemelerini yaratma sevdası ile olmaz, olmaz. Böyle hayallerle yaşayanların bugün ne hale düştükleri ortadadır. İki yıl devrimcilik yapıp sonra köprü altından çıkmamak iş değildir. Önemli olan devrimciliği süregen bir olgu olarak algılayan devrimci kadrolar yaratabilmektir. Bu kadroların yaratılmasının iki yönlü yanını görmek gerekiyor.

Birincisi; varolan kadroların kendilerini değiştirerek, değiştirme çabası içine girerek kendilerini bugünün nesnelliğiyle bütünleştirmeleri.

İkincisi; Komsomol dışındaki kadro adaylarının kazanılmaya çalışılmasıdır. Bu iki faktör bir bütün olarak düşünülmeli, birbirlerinin alternatifi gibi algılanmamalıdır. Unutmayalım ki; Marksizmin özü diyalektik metaryalizmde gelişimin çift yönlü karakterine parmak basılmış, gelişim ve değişim olguları gerçek kimliklerine kavuşturulmuştur. Gelişimin çift yönlü karakteri nedir? Bir kavramın gelişimi, onun bir bütün olmak üzere iç ve dış çelişkilerinin çözümlenmesiyle olur. İşte yeni tip. Bugünün nesnelliğini Karşılayabilen kadroların yaratılması da bu şekilde oluşturulacaktır.

Toplumsal bir devrimden söz ediyorsak ve bu devrimi emekçi toplum kesimleri gerçekleştirecekse, elimizdeki en önemli malzeme kuşkusuz "insandır". İnsanlara değer vermek zorundayız. Ve binbir çeşit nitelikte insanın olduğunu da unutmamalıyız. Bu gerçekliği görüp, "bu parçaları nasıl bütünlüğe kavuştururuz?" sorusuna cevap bulmalıyız. Bir komünist kuşkusuz zor yetişir. Ama her zor şartta yaşayanda komünist olamaz. Bu da bize şunu gösteriyor. Amaç adam kazanmak değil, kadro yaratabilmek. Dikkat edilirse "kazanmak" yerine "yaratmaktan" bahsediyorum. Yaratmak belli bir emek sarfedilmesini, değer katılmasını gerekli kılar. Bu emek sarfiyatı sonunda bütünlüklü bir eser ortaya çıkar, komünist kadro. Kuşkusuz kazanma eyleminde de bir emek harcamak gerekir. Ama minumum bir emek. Bize denk düşen yönleriyle ya da zaaflı yönlerinden yararlanarak insanlar örgütlenir. Örneğin; adamın evi yoktur, ev bulunur, parası yoktur, para bulunur... vb. yöntemlerle kadro oluşturulamaz. Bu tür insanlar ancak örgütün çeperinde yer alırlar. Oysa Komsomol çekirdektir. Ve amacı bu çekirdeği büyütmek olmalıdır.

Kadronun niteliği ya da tipolojisi ne olacak? Tepeden inme bir mantıkla birbirine benzeyen, aynı sigarayı için, aynı şeylere gülen, aynı müziği dinleyen... vb. robotlar yetiştirmek değildir kadro yaratmak. Bu kapitalizmin işidir, bizim değil. Önemli olan nitel ve nicel olarak farklı ama sosyalizm mücadelesine omuz vermede aynı safta yeralan kadrolar yaratabilmektir. Ki zaten günümüz nesnelliği bunu dayatıyor.

Kadro konusunda şunu da belirtmekte yarar var; bir komünist yapılanmanın içindeki tüm kadrolar eşittir. Ayrıcalıklı kimse olamaz. Çünkü o yapıyı oluşturanlar sınıfsız düşünebilen komünistlerdir. Fakat herkesin yerine getirmekle yükümlü olduğu görevler vardır. Herkes aynı olamaz. Ama ayrı da olamaz. Kimisi bir vida işlemi görürken, bir başka kadro kablo görevi görecektir, görmek zorundadır. Uyumlu bütünlük ancak bu sayede oluşturulabilir. Ama tüm bunlar bir vidanın bir kablodan daha önemli, daha bilgili, daha tecrübeli... vb. olduğunu göstermez. Bunu böyle görmek diyalektiği bilmemek demektir. Tüm bunların ışığında kadro tipolojisi üzerine şunları söyleyebiliriz.

1- Nerede olursak olalım, hangi mevkide bulunursak bulunalım durmadan, yorulmadan öğrenmek zorundayız. Çünkü, yeni, Demokratik Türkiye ve Kürdistan'ı "yönetme ve yaratma bilimini" öğrenmeden yurdumuza ve halkımıza aydınlık bir gelecek sağlayamayız.

2- Öte yandan yalnız öğrenim yeterli değildir. Ayrıca, devrimci dayanıklığı, devrimci yılmazlığı, engelleri yenme azmi, çelik irade de gereklidir.

3- Bilgileri çetin bir emek sarfederek iyice öğrenmeliyiz. Öğrenimle pratik yaşam arasında, öğrenimle yaşamda olup bitenler arsında daima bir bağlantı kurulmalıdır. Bilgi, ancak o zaman zihne iyice yerleşir. Ve insanın ikinci tabiatı halene gelir.

4- Her kadro öğrenimde ve yaşamda daima kendi gücüne, herşeyden önce kendi gücüne güvenmelidir. Önümüze çıkan sorunları ancak bu sayede aşabiliriz.

5- Biz Marksistler şu gerçeği çok iyi biliyoruz: Toprağı sürersin, ekersin, zararlı otlardan ayıklarsın ve ondan sonra bol ürün alırsın. Bunu, bazı yoldaşlar henüz iyice anlayamıyorlar.

6- Şunu da gözden kaşırmamamız gerekiyor; ne kadar akıllı olursak olalım, eleştiri ve özeleştiri olmadan, hiç birimiz ileri gidemeyiz. Halk da, halk ve ulus olarak, eleştiri ve özeleştiri olmadan, doğru ve sağlıklı yönde özendirilmeden, yanlışları, bozuklukları ve çürümüş yanları silkelenip düzeltilmeden gelişemez. Eleştiri ve özeleştiri işte

►

bu anlamda değer kazanır.

7- Komsomol'un gücü ve etkisi sadece üyelerin sayısı ile ölçülemez. Herşeyden önce bu üyelerin nitelikleriyle, marksist-Leninist yetişkinlikleriyle, Komsomol'a ve sosyalizme bağlılıklarıyla, halk yığınlarıyla bağlantı kurma yetenekleriyle pratik faaliyetleri gerçekleştirme becerileriyle ölçülmelidir.

8- Komsomol, sosyalist hareketin bir kesimidir. Fakat, Komsomol, bir örgüt olarak, Partinin öncüsü, ön müfrezesi değildir ve olamaz. Komsomol, bir örgüt olarak Partinin ideolojik ve politik yönetimi altında olmak zorundadır.

9 Kadroların gelişip olgunlaşmasına bütün gücümüzle yardım etmeliyiz. Bir yandan ıslah olmaz bürokratlarla, burnu kaf dağında laf ebelerini ve yönetim işlerini ağızlarına burunlarına karıştıranları duraksamadan fırlatıp atmalı, becerikli organizasyon ve yöneticilik işçileri olarak sivrilenleri yöneticilik işlerine cesaretle yükseltmek zorundayız. Yoksa, Komsomol ve sosyalizm mücadelesinin gelişimini hiç bir zaman sağlayamaz.

10- Verilen görevlerin yerine getirilmesinin denetimi, kadroların doğru olarak seçimi, eğitimi, işlerindeki yanlışlık ve kusurların zamanında düzeltilmesine son derece önem verilmelidir.

11- Halkımıza ve yurdumuza sadık, yeterli kadroları, üretimle bağlantıları bulunan, halkın içinden yetişmiş, onun çile ve acılarını yakından bilen, memleketi, halkı kurtuluşuna ulaştırmak için bütün güçlük ve ıstıraplara katlanmaya hazır kadroları çoğaltmak amacı ile gerekli bütün tedbirler Komsomol tarafından alınmalıdır.

12- Daha yetenekli yoldaşlar, genellikle alçak gönüllüdürler, bir kenara çekilerek fark edilmeden kalırlar. Oysa gevezeler çoğu zaman öne sokulurlar. Çünkü ağızları bol laf yapmasını bilir. Gündüzgündüz fenerle insan arayan Diyojen gibi alçak gönüllü ve yetenekli böyle yoldaşlar bulmak bir görev olmalıdır.

13- Toplumun farklı özgül alanlarında gevezelere, güm güm öten boş sözlü nutukçulara tahammül edilmemeli, sosyalizm mücadelesinin komutanları olan yeterli, yetenekli ve yaratıcı üretim faaliyetçileri özendirilmelidir.

14- Komsomol kadrosu, şeyleri, tasavvur ettiği gibi ve olmasını istediği gibi değil, her zaman, oldukları gibi görmeye çalışmalıdır.

15- Halen Komsomol ve sosyalizm mücadelesine karşı "boş gezerlikten" daha ağır bir cinayet yoktur. Boş gezerlik, manevi, politik ve cezai bakımlardan en ağır cezalarla cezalandırılması gereken bir suçtur.

---

13 MART GKB'ne

(Başlarafı, S:15'de)

yoğunluğu ne kadardır. Sınıfsız topluma' ulaşma gibi bir amaç etrafında bir araya gelen insanların çift yönlü gelişim mekanizmasını oluşturamamaları büyük bir eksikliktir. Şu ana kadar hep yukardan aşağıya, nesneden özneye .. vb. şeklinde tek yönlü bir gelişim göstermiş olan devrimci mücadeleyi artık diyalektik bütünlüğüne ulaştırmanın zamanı gelmiştir. Bu bütünlüğe ulaşmada ise öznenin nesneyi, nesneninde özneyi tanıması ve ona uygun politikalar, stratejiler geliştirilmesi kaçınılmazdır. Mevcut sorunların üstesinden gelinememesinin nedenleri ne tek tek bireyler, ne de tümden yapılanmanın kendisidir. Ya da ne en alttakiler, ne de en üsttekiler. Neden, bunlar arasında bulunmayan diyalektik bağlantıdır. Neden,işleyiştedir. Neden, çift yönlü gelişimi gerçekleştirecek mekanizmanın yaratılamamasıdır. Böyle olunca da her kafadan bir ses çıkar, herkes birşeyler söyler, aşağıdakiler yapar, sonuçta çözüm diye üretilen şeyler çözümsüzlükleri doğururlar.

Şu anki somut durumumuz diğer yapılanmalara kıyasla iyi olabilir. Fakat bu kendi içimizdeki olumsuzlukların olmadığı anlamına gelmez. Ki bizim gelişimimiz kendi iç çelişkilerimizi çözümleyebildiğimiz takdirde sağlanacaktır. Yoksa dışımızdaki yapılanmalara bakarak "bizim durumumuz onlardan iyi" demekle, kendimizi onlara göre ayarlamakla hiçbir gelişim sağlanamaz.

Şu ana kadar farkına vardığım, düzeltilmesi mutlaka gerekli olan olumsuzlukları şöyle sıralayabilirim:

1- İşleyişin temel direği olan Demokratik-Merkeziyetçiliğin gerçek işlevine ulaşmaması. Mücadelenin gerek taktiksel gerekse stratejik sorunlarının aşılmasında tüm kitlenin harekete geçememesi, demokratik-merkeziyetçiliğin aksak işlediğinin göstergesidir. Bunun en somut örneği 13 Mart'ta yaşanmıştır. Yukarıda belirttiğim gibi çift yönlü gelişim mekanizmasının oluşturulamaması, merkezin tabana bu konuda bir çağrıda bulunmaması, tabanın da merkeze resmi bir şekilde öneri götürememesi gibi durumları ortaya çıkarmıştır. Bu bulanık ortamda da birkaç ilginç öneri olmasına karşın hiç biri hayat bulamamıştır.

2- Yapılacak olan tüm teorik-pratik çalışmalarda rapor sisteminin bir zorunluluk olarak uygulanması gerektiğine inanıyorum. İllegal temelde örgütlenmiş bilimsel gençlik örgütlenmesi Komsomol'un sözlü işleyişle birşeyler yapmaya çalışması kadar anti-bilimsel bir şey olamaz. Komitelerin merkeze her ay rapor sunması bir zorunluluk olmalıdır. Aynı şekilde merkezin de Komsomol'un aylık çalışma raporunu komitelere sunması bir zorunluluktur. Merkezin sunacağı bu rapor işçi, öğrenci, köylü ...vb. gençlik kesimlerinin birbirlerinden haberdar olmalarını sağlayacaktır.

3- Tüzük ve Program sorunu. Birkaç kişi tarafından yapılmış ve yıllanmış bir tüzük var. MK, tüm üyeleri haberdar ederek yeni bir tüzük hazırlama çalışmasına girmelidir.

Şu anda bildiğim kadarıyla Komsomol'un bir programı yok. Parti programını benimseyerek Komsomolcu olmak yaman bir çelişki. Madem parti programını benimsiyorum gidip Partili olurum. Aynı şekilde MK program konusunda da çalışmalara başlayıp tüm üyeleri harekete geçirmelidir.

4- Küçük de olsa yayın temin etme konusunda bir olumsuzluğu da belirtmek istiyorum. Yayının çıktığını öğrenince 3 tane alabileceğimi belirttim. Ve bana yayınlar bir gazete parçasına sarılmış şekilde verildi. Yeteri kadar kamufle edilmemişti. Bu yapılanma içinde yeni olmam ve ilk defa yayın aldığımdan dolayı bana garip geldi. Ama şu anda, güvenlikli bir yayın verme biçimi olmadığı kanısındayım. Bu anlattıklarım "basit şeyler, teknik konular, halledilir" şeklinde düşünülebilir. Ama bence basit değil. Basit şeyleri aşamayanlar, karmaşık şeyleri hiç aşamazlar. Belki Türk solunun en büyük zaafı bu. Hep büyük konuşmak, büyük şeylerden bahsetmek. Sonlarının ise basit gördükleri durumlardan olması.

5- Bir süre önce yayınlanmış olan genelgede belirtilenlerin üyeler tarafından yeteri kadar uygulanmadığı kanısındayım. Genelgede yazılanlar türünden şeyleri yazmak kolay ancak uygulamak zor. Peki uygulaması zor diye uygulamayalım mı, yoksa yazmayalım mı? Bence yazmak gerekiyor. Uygulamayanlara da gerekli denetim yapılmalı ve disiplin sağlanmalı. Bu tür şeylerin olması bence insanların bulundukları konumların önemini kavrayamamalarından kaynaklanıyor. Kavrayamamasının nedeni de dönüp dolaşıp çift yönlü gelişim mekanizmasına geliyor. Denetleyen olmazsa alınan sorumlulukların önemini kavrayamıyor insan. Yapılanmanın sağlıklılığı açısından MK'nın bu tür şeylerin üstüne gitmesini öneriyorum.

Komsomol bir organizmadır. Her organizmanın birçok organı vardır. Ve bu organlar arasındaki bütünlük ne kadar uyumlu ise o organizma o derece üstün bir varlık olur. İnsan vücudunu düşünün. Kalp kan pompalamasa beyin çalışabilir mi? Komsomol'unda böyle olması gerekiyor. İnsan denilen canlı türü büyük mücadeleler sonunda tek hücreliden bugünkü haline evrimleşmişse Komsomol'da içindeki ve dışındaki olumsuzluklarla mücadele ederek, onların üstüne giderek mükemmele ulaşabilir. Daha üretken, daha dinamik daha militan, ve daha bütünsel bir KOMSOMOL için ileri.

Mart 1991

tarihsel sorumluluklarımıza genel yaklaşım

ALIŞAN OZGUR

Sosyalist blokun dağılması, SSCB'deki gelişmeler ve dünya komünist hareketinde yaşanan hareketlilik ülkemize de yansımıştır. Tüm bu yaşananlardan, ülkemiz siyasal yapılarının olumlu ya da olumsuz etkilenmesi kaçınılmazdır. Bu süreçte sosyalizm yolunda hatasız ve düz bir çizgi üzerinde yürümek imkansızdır. Değişen dünya dengeleri, sosyalizmin yığınlar tarafından reddi (Doğu Avrupa), komünist partilerdeki dejenerasyonun keşfi ve bununla birlikte parti-yığın ilişkisinin yeniden gündeme gelmesi, sosyalist blokun kapitalist-emperyalizm tarafından yenilgiye uğratılması ve bunu kapitalizm-sosyalizm mücadelesinin sonucu ilan ederek yenilgi psikolojisini propaganda etmesi, bizi ve emekçi sınıfları etkilememesi beklenemez.

Kendini, yıllardır ideolojik ve örgütsel kolaycılık ve kopyacılık ile oyalayanlar buna devam edemeyeceklerini anlamışlardır. Fakat bunu anlamak çok zor değil zaten, zor olan bu yeni duruma ilişkin ideolojik ve örgütsel yenilenmeyi gerçekleştirmektir.

Tarih, çözülmesi gereken sorunları tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Sınıflar savaşımı tarihinin çok önemli bir dönemecinde bulunuyoruz. "İşte sosyalist bir ülke" diyebileceğimiz ve gururlanacağımız örnek bir ülke yok. Bunun yerini sosyalizm yolunda kazanacağımız mevzi ülkeler aldı.

40 yıldır "yaşayan" ve göklere çıkardığımız sistemin yok olmasının saflarımızda açacağı tahribat, kazandırdığı güç kadar, hatta daha fazla olacaktır. Güzelliklerin efendileri olarak gördüğümüz; Jivkovlar, Çavuşeskular... üzerindeki sis perdesi dağılınca onlara benzemeye çalışan bizlerin yaşayacağı karamsarlık ve tedirginlik çok doğaldır.

Yukarıda yazılanları çok karamsar bir tablo olarak algılayanlar beni acımasızlıkla eleştirebilirler. Ama yukarıda yazdıklarım benim kurgularım değil, yaşanan gerçekler olduğunu kimse reddedemez. Düşlediklerimizle ne kadar çelişirse çelişsin gerçekleşen durum kısaca budur. Zaten bu duruma gelmemizin en büyük nedenlerinden biri de yığınlara ve kendimize karşı açık davranmamız ve bilimsel sorgulama, bilimsel inanç yerine duygusallık ve "inanç" ilkesini herşeyin üzerine çıkarmamız değilmidir?

Hiç bir şey olmamış gibi davranmak ve kendini kandırmak proletaryanın geleceğini karatmaktan başka bir işe yaramaz. Eski alışkanlıklar ve davranışlarla devam edersek; tarihin çöplüğüne atılmaktan bizi kimse kurtaramaz.

Aslında yazının konusu da, YENILGININ AGLAMA DUVARI değildir. Sınıflar mücadelesi, sınıflar ortadan kalkmadıkça son bulmayacağına göre emperyalizmin bu geçici başarısı da bizim son yenilgimiz değildir. geçmişte olduğu gibi gelecekte de başarısızlıklar ve yenilgiler olabilir. Proletarya kendi iktidarı için kavga verdikçe yenilgilerden zafere uluslaşmanın yollarını daha iyi kavrayacaktır. Proletarya ve burjuvazi aynı sistem içinde varoldukları sürece her çarpışmanın bir YENEN'i ve YENILEN'i olacaktır. Yeterli donanabilmiş proletarya her çarpışma ile iktidara daha çok yaklaşacağını bilmelidir. Bu bir inanç meselesi değil, sınıf mücadelelerinin tarih öğretmeni tarafından verilen en son ve en değerli derstir.

Bu yazının konusuda yenilgiyi zafere dönüştürecek dinamikleri oluşturma yöntem ve sorgulamalarıdır. Kendimize karşı açık ve ciddi olma sorumluluğunu unutmayarak, temel zaaflarımızı ve bundan çıkış yollarını ele almak, daha doğrusu tüm Komsomolcu yoldaşların bu çabaya ortak olması gerek. Aksi takdirde benim ya da "birisinin" bu çabayı tek başına omuzlaması ne yeterlidir ne de doğru olan yöntemdir. Aslında terkedilmesi gereken en büyük zaaflarımızdan birisiside budur. Örgütlü yaşamda değil, genel olarak bireyler tüm yaşamlarında belirli otoriteler ve liderler ararlar. Kendi toplumsal-örgütsel sorumluluklarının dayattığı görevler değil, "verilmiş görevler" beklerler. Böylece bireysel sorumluluklarının yolaçacağı başarısızlıklardan korunarak, belirli statükolar içinde kalmayı isterler. Bireyi toplumsal yaşam ve kendine yabancılaştıran kapitalist üretim biçiminin insanlık üzerindeki en büyük tahribatından bizim etkilenmememiz kaçınılmazdır. Çünkü yetiştigimiz maddi koşullar, kapita lizmin ürettigi ve bizi biçimlendiren koşullardır. Elbette sosyalist birey bunlardan sıyrılmış olandır ama bu istege değil, koşullar içinde kendini değiştirebilen dinamiklere sahip örgütlenmelere bağlıdır.

Sosyalist tipte örgütlenen bir toplumda yaşayan bireyler, gerçek anlamda özgür insana ulaşılacak komünist topluma, kendi bağımsız ve üretken iradeleri ile yürüyemedikleri müddetçe proletarya sosyalist toplumdan geriye dönüşü hiç bir zaman engelleyemez. Bu geri dönüşler bir çok nedene bağlıdır ama bu belirttiğim faktörde onlardan birisidir.

Sosyalist ülkelerde yaşananlara da baktığımızda aynı faktör karşımıza çıkıyor. Sisteme ve geleceğine yabancılaşmış toplumlar sosyalizmden çok kolay vazgeçtiler. Edilgen konumlarını ancak daha açık bir ortamda ve "suçlular" aranmaya başlandığında terkettiler. 40 yıl boyunca kendilerini yönetenleri alaşağı ederken 40 yıl boyunca nasıl yönetilebildiklerini bizim anlamamız açısından zorlaştırdılar.

Aslında edilgen yığınlar yüzündenmi bu sosyalist uygulama hataları ortaya çıktı, yoksa hatalı sosyalist uygulamalar sonucumu edilgen yığınlar oluştu. Halk arasında bilinen şu bilmeceye ne kadar da benziyor; tavukmu yumurtadan çıkar, yumurtamı tavuktan?...

Bilmeceye verilecek cevap aradığımız cevaba çok yakındır. Yumurtadan tavuk çıkmaz. Yumurtadan civciv çıkar. Gelişir ve tavuk olur. Eğer horoz yoksa tavuktan çıkan yumurtadan civcivde çıkmaz. Böylece bilmecede bulunmayan civciv ve horoz sorunun cevabının bulunmasında asıl etken durumuna yükselir.

Sosyalist blokta yığınlar ve sosyalist uygulamalar arasındaki ilişkide de buna benzer iki faktör gereklidir. Bunlar; toplumu dölleyen parti ve ideolojik öncülük ile maddi üretim koşullarıdır.

Tüm bu bileşkeler birbirini etkiler ve koşullandırır. Bu etkiler canlıdır ve sürekli tazelenerek hayatın yeşilliği ile geleceğin kızıllığını taşımak zorundadır.

Lenin'in devlet sorununda en çok üzerine gittiği bürokrasi, Lenin'den sonra Sovyetler Birliği devletinin en büyük sıkıntısı olmuştur. Parti yöneticilerinin bunu ısrarla yok edeceklerini ya

►

da yok ettiklerini söylemelerine rağmen bunu aşamamışlardır. Bunun en büyük nedeni Parti ile toplum arasındaki bağların zayıflatılması ile birlikte "sosyalist" uygulamaların maddi üretim koşullarından bağımsızlaşmasıdır.

Partinin aldığı kararlar ve uygulamalara karşı çıkılmaksızın uygulanmasının istendiği, aksi taktirde "resmi ideolojinin", "karşı devrimcilik" ya da "emperyalistlerin provakatörleri" suçlamaları ile toplumun kısakaca alınması, lider putlaştırmaları ile ulaşılacak sonuç, elbette bürokrasi olacaktır. Toplumların karmaşık gelişimini "resmi parti politikaları" ile çözeceklerini iddia edenler bugün "resmi parti kararları" ile sosyalizmden ve komünist adından vazgeçiyorlar.

Tüm gelişmelere tavuk olup şaşkınlığa düşmemek imkansızdır. Ya da gelişen olayları "Kruşçev revizyonizmi", "kötü adam Gorbaçov" gibi antibilimsel yaklaşımlarla açıklamaya çalışmak sorunu yine anlayamamak demektir.

Burada Engels'den bir alıntı yapmak yerinde olacaktır sanırım; "Eylemlerin erekleri istenmiş ereklerdir, ama bu eylemleri gerçekten izleyen sonuçlar istenen sonuçlar değillerdir, ya da başlangıçta gene de güdülen amaca uyar gibi görünselerde, sonunda istenmiş olanlardan bambaşka sonuçlara varırlar. Böylece tarihsel olaylar da, aynı şekilde büyük çapta rastlantıların hükmü altında görünürler. Ama rastlantı, yüzeyde oynar göründüğü her yerde, daima gizli iç yasaların emri altındadır VE İŞ, YALNIZCA BU YASALARI BULUP ORTAYA KOYMAKTIR."

Zor olan bu İÇ YASALARI bulup ortaya çıkarmaksa, kolay olan kötü adamlara küfür etmek ve yenilgi psikolojisine mahkum olmaktır. Basit ve olguları yalnızca görünür yanlarıyla ele almak dogmatik yaklaşımlardan sıyrılmayı olanaksızlaştırır. Marksizm-Leninizm donuklaşır ve elde kalan yalnızca her derde deva sloganlar ile körelmiş siyasal ajitasyondur.

Yazının girişinde de belirttiğim gibi dünyadaki gelişmeler yalnızca olumsuz değil, olumlu etkilerde yapmıştır. Bunu kavramak, yeniden üst boyutta örgütlenme ve ideolojik üretimi gerçekleştirmemize neden olacaktır.

Sosyalist ülkelerdeki bürokrasiyi eleştirirken, kendi örgütlenmemizi aynı eleştiriye tabi tutmamamız anlamsız olmaz mı? Üstelik milyonlarca insanın yaşamını örgütleyen devlet ve partilerle karşılaştırılamayacak kadar daha az niceliğe sahip ülkemiz siyasal örgütlenmelerinde bürokrasi hakim değilmi?

Ülkemiz siyasal yapıları Demokratik-Merkeziyetçilik denince, farklı düşünmeyen, farklı davranmayan ve emir alma alışkanlığı kazanmış,edilgen kadrolar topluluğunun oluşturduğu yapıların, yukarıdan aşağıya işleyişini anlamaktadır. Bu isteyerek gerçekleşmiş bir durum değildir. Tabi kimi yapılar bunu isteyerek gerçekleştirme yolunu seçmişlerdir ama bu isteği onlarda koşullandıran yine ülkenin somut koşulları idi.

Ama sosyalist ülkelerdeki son durum ve yapılan eleştirilerden sonra aynı şekilde devam etmek imkansızdır. Akla şöyle bir soru geliyor. Bu tür örgütlenmelerin gerçekleştirebileceği bir devrim, devlet ve yığın örgütlenmeleri ile ilişkide bürokrasiyi ortadan kaldırabilecekmi? Bugünden kendi içindeki muhalif devrimcileri "ajan" ilan ederek katledenlerin, yarın devlet ve ülke yönetiminde neler yapabileceklerini tahmin etmek hiç de zor değil. Yığınlara en rahat yaşamı sağlasanızda devlet ve ülke yönetiminden,kendi geleceklerine yürüyüşten yabancılaşabilirler. Aksi taktirde ev, eğitim ve iş sorunu olmayan binlerce Doğu Almanların Batı'da ne aradığını anlatamazsınız.

"En yüksek mercilerin" aldığı kararlarda katılım sağlamayan, uygulanmasında sorgulamayan ve alternatif üretme sorumluluğu taşımayan kadrolar bürokrasinin ANA'sıdır. Ülkemiz koşulları (faşizm, illegalite) bahane edilerek geçiştirilen bu temel olgular, Ülkemiz proletaryasının örgütlenmelerinin devrim ve yeni bir devlet örgütlenmesi gerçekleştirebilmesinin önünü tıkamıştır. Üstelik bahane edilen koşullar ancak bu temel olguların sahipleniilmesiyle aşılabilinir. İllegal çalışma yöntemleri hala babadan kalma yöntemlerle ise, hala gelişen teknolojinin illegalitede kullanılmasını sağlayamadıksa, "en yüksek mercilerin" yapabileceklerinin ancak bu kadar olacağını görmemiz gerekiyor. Yoksa daha becerikli "yüksek merciler" beklemek edilgen konumların teorisi haline gelecektir.

Gelinen bu aşamada, dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da, devrimci kadro ve potansiyelinin siyasal örgütlenmelere duyduğu güvensizliktir. Açık tartışma ve özeleştiri süreçleri kadroların partiye ve Komsomol'a duydukları güvenin zayıflamasına neden oldu. Açıklık ve özeleştiriyi kadroların çok istemelerine rağmen gördükleri ve yaşadıkları karşısında aynı kararlılığı gösteremediler. Büyük bir moral bozukluğu, dış tesirlerin etkisiyle, oldukça ağır yaşandı, hatta kimi yanlarıyla bu moral bozukluğunun devam ettiği de biliniyor.

Elbette beklenen sonuç bu değildi ama şu anda yaşananlar bunlar. Bu olumsuzluğun olumlu yanı ise dünyadaki tüm komünistlerin yaşadığı bu durumu, biz de biraz geçte olsa yaşadık ve çözümüne yöneldik. Siyasal yapıları içten içe çürütecek bu gelişmenin farkına vardık ve uzaklaşmaya çalışıyoruz. Türkiye'deki sınıflar mücadelesinde proletaryanın öncülüğünü temel almış olsa bile pek çok siyasal örgütlenmenin bu olumsuzluğu "daha merkezi", "daha sekter", "daha propagandif" uygulamalarla gidermeye çalışmaları sınıf mücadeleleri sahnesinden çekilmelerine ya da etkilerinin azalmasına neden olacaktır. Tutuculuk siyasal örgütlenmenin tek ilkesi olursa, sınıflar mücadelesinde gelişmelere hakim olacak genişlik ve kararlılıkta olunamaz.

Her yeni gelişme siyasal örgütlenmelerin daha da darlaşarak, kastlaşmasına neden olur. İşçi sınıfının yığın hareketleri ile sosyalist hareket arasındaki bağ kopukluğunun nedenlerinden biri de budur. Bu arada teorik faaliyet, toplumsal yaşamdan koparak, onu değiştirmeye değil eleştirmeye yönelerek, kapalı devre beylik lafazanlıklarından öteye gidemez.

Konuya açıklık getirmesi açısından Engels'den bir aktarma daha yapmak gerekiyor.

"Dünyanın irdelenmesinin genel sonuçları, bu irdeleme sonunda çıkar; öyleyse onlar İLKELRE, çıkış noktaları değil, ama SONUÇLAR, vargılardır. Onları kafasında kurmak, temel olarak onlardan yola çıkmak ve sonra da dünyayı kendi kafasında yeniden kurmak için onlardan yararlanmak İDEOLOJİDİR bu, şimdiye değin her türlü materyalizmin sıkıntısını çektiği bir ideoloji..."

Engels'in belirttiği sıkıntıyı bizlerinde çektiğini söylersek fazlaca abartmamış oluruz. "İlkelerimiz" bizim, toplumsal mücadelenin dışında kalarak etrafımıza kale duvarları çekmemizin gerekçeleri olmuştur. Olguların bilimsel olarak ele alınması değil, ilkelerden yola çıkarak olguları açıklamaya çalışmak teoriyi başaşağı etmektir.

Türkiye'deki dar grupçuluğun sonucu, örgütlenmede hiç de bilimsel olmayan yöntemler kulla-

nılmışır. Hepimizin çok yakından bildiği örneklerle açıklamak daha yerinde olacaktır. İstanbul ilinde başgösteren sorunlar örgütsel yaşam açısından pek çok deneyim bıraktı. Bunlardan en belirleyici parti programı tartışmaları idi. Parti üyeliğinin koşullarından biri olan parti programını kabul etmek ve yaşama geçirmek ilkesinden hareket eden herkes, iki farklı yola çıktı. Programı parti içi tartışmalarında bile savunamayacak durumda olan partili yoldaşlara tanık olduk. Aslında bir yanlışı düzeltmek gerekiyor. Kadroların parti programını özümseyebilmeleri için bile asgari düzeyde Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmaları gerekiyor. Bundan yoksunsak, parti programını kavramak ya da savunmak (görünüşte yapılsa bile) ne anlama gelir ki? Elbette parti programıda Marksizm-Leninizmi temel almış ona dayanıyor ama onun özgün bir yorumudur. Herkes Marksist-Leninist olduğunu iddia edebilir ama Türkiyede 30-40 siyasal örgütlenme ve program onu savunanların yorumu ile birbirinden ayrışmamışmıdır! Peki Marksizm-Leninizmi kavrayamadan, bu 30-40 içinden birini yorumlamak ve onun saflarında müc adeleye girişmek mantıklı bir seçimmidir. Bence bu 30-40 yapı içindeki pek çok kadro, bunun farkına varmadan diğerlerinden (siyasal yapılardan) vazgeçebiliyor. Ve kişiler belli rastlantılar (ilişkiye giren ilk çevre) altında yollarını seçiyorlar. Bunun ne doğru politikalar, ne de programın en doğru olması ile ilgisi yoktur. En azından seçimi yapabilmek için bile 2-3 programa hakim olup karar verebilmek ve bunu mücadele içinde pratik kavga ile güçlendirmek zorunda değillermi?

TKEP içinde yaşanan bunalımda pek çok insan programı savunmaktan çok programı kavramaya çalıştı. Ve bu yüzden özellikle ayrılan yoldaşların program yorumları ezberi tekrardan öteye gidemediği için bir gelişmede kaydedemediler.

Aslında, programatik düzeyde farklı yorumlar getirmemelerine rağmen, programı savunma düzeyinde ayrılığı gündeme getirmeleri, Türkiye'deki alışkanlıklara uygun davranmalarından kaynaklanıyor. Yıllardır, kendisini hiç sorgulamadan Parti program savunuculuğuna oynayanlar, savunduklarından emin olmama durumunda, elbette alışkanlıklarına sarılmaları kaçınılmazdır. Müritlerin Kuran-ı Kerimi hatmetmeleri gibi en çok programı savunan Türkiye'de her zaman haklıdır gibi görünsede, TKEP bu alışkanlığı aşmada pek çok siyasal yapının gerçekleştiremediğini yapmıştır. Kendi programını tartışarak (tartışmaktan korkmayarak) programını yeniden bir üst düzeyde üretmiştir. Elbette bunda Teslim Töre faktörü etkili olmuştur ama TKEP, Teslim Töre faktörünü dengeleyecek ve onun yeteneklerini reddetmeden, kollektif üretimde söz sahibi kadroların yetiştirilmesinde, uygun dinamikleri yakalamıştır. En azından yenilenen tüzükte de yer alan kararlarda görüldüğü gibi düşünce ve eleştiriler, ideolojik düzeyde farklı yaklaşımlar, güvence altına aldığına göre kimse adının ya da mevkisinin arkasına saklanamayacağı gibi kişi putlaştırması ya da kişiler mücadelesi en alt düzeye inecektir. Bu hak, kadroların aynı zamanda sorumlu davranışınında yol açacağına göre gelecege olan umudumuz daha da artıyor.

Yazının bu bölümüne kadar genel değerlendirmeleri ele aldık. Asıl önemli olan, olumsuzlukları gidermede neler yapacağız. Bu konuya girmeden önce özellikle Komsomolcu yoldaşlara seslenmek istiyorum. Yazıyı daha derli toplu, daha edebi bir dille kaleme almak mümkündü. Fakat ben bunu yapmak istemedim. Tüm yoldaşların ortak olması gereken yazın faaliyetinde, olmadığımız gibi yazılar kaleme almak, en azından ortalama düzeyimizi ortaya koyar. Mükemmel yazmak yerine, yazılması gerekenleri yazmak etmeyelim.

(DEVAM EDECEK)

KOMSOMOLCULARDAN . . .

13 MART GENÇ KOMUNISTLER BIRLIĞI MERKEZ KOMITESI'NE

SEVGI SOLMAZ

13 Mart Genç Komünistler Birliği olarak bugüne kadarki süreci değerlendirmek, yapılan hataları, üzerimizde taşıdığımız eksiklik ve zaafları ortaya koyup gidermeye yönelik çalışmalar içersine girmek ve daha güçlü ve disiplinli bir örgütlülük yaratmak açısından zorunluluktur. bu zorunluluktan yola çıkarak 1990 yılının çalışma alanımız olan ..... öznelinde değerlendirmesini yapmak istiyorum.

13 Mart Genç Komünistler Birliği olarak üniversite içinde bir genleşme sağlandı. Çevremizde pek çok insanı topladık. Ve tüm çalışmalarımızın altına 13 Mart GKB imzasını attık. Komsomolcu olmayan, çevremizdeki insanları, sözkonusu riskleri gözönünde bulundurmadan 13 Mart GKB adına yapılan etkinliklere soktuk. 1 Mayıs'a kadarki süreçte herhangi bir sorun çıkmadı. Bizce de sorun yoktu. Ama bence Komsomolcu olmayan insanları 13 Mart GKB adına yapılan eylemliliklere sokmak hataydı. Belki o insanlar buna hazırdı, belki de değildi. bunun tartışmasını bile yapmadık. Anlatmak istediğim biz 1 Mayıs 1990'da yediğimiz bir polis darbesini önceden de yiyebilirdik. Ve erken darbe yememizin nedeni bizim dikkatliliğimizden, disiplinliliğimizden kaynaklanmadığı da açıktı. Çünkü alabildiğine gevşeklik vardı. Hep olumsuz eleştiride yapmak istemiyorum. Çok iyi yönlerimiz de vardı. "Daha az tumturaklı söz, daha çok günlük iş" bizim ilkemizdi. Pratik anlamda iyiydik, aslında o da eksikti. Ben kendimi bu konuda sorguluyorum. Tek bir haber, yazı göndermedim. Hayata geçirdiğimiz pratik sürece ilişkin haberleri iletmek de görevimiz. Ve bunu aksattık.

Çalışmalarımızda pek çok eksiklikler vardı. Her şeyden önce plansız, programsızdı. 1 Mayıs hariç diğer eylemliliklerimizde sürece son anda müdahale sözkonusuydu (13 Mart eylemi de hariç). Ve yük genelde bir kaç kişinin üzerine biniyordu.

1 Mayıs 1990 ve sonrasındaki operasyonlar pek çok yoldaşımızın içeri düşmesi, çevremizdeki insanların bizden tek tek kopup gitmesine neden oldu. Kafamızı duvara vurduktan sonra eksikliklerimizi, hatalarımızı görmeye başladım (kendim için konuşuyorum).

En büyük hatamız bence illegalite olayının ortadan tamamen olmasa da kısmen kalkması, farklı çalışma alanlarında olan Komsomolcuların birbirlerini tanımaları, evlerine varana kadar herşeyi bilmeleri, ...da liselerle üniversiteliler içiçe geçmişti. Ve bir liseli Komsomolcunun gereğinden çok şey bilmesi en büyük yanlışlardan biriydi.

Bir ikinci hatamız, daha doğrusu eksikliğimiz, varlık koşullarımızdan biri olan; gençliğin Marksizm-Leninizm bilimiyle eğitilmesini o dönemde hayata geçiremedik. çalışmalarımızın bu yönünün eksik kalması ve Komsomolcuların ideolojik-politik eğitiminin yapılmaması bazı insanların bizden kopmasının bir nedeniydi de aynı zamanda. Tabi bu benim düşüncem.

Partimizin kadro rezervi olan 13 Mart GKB'nin üyeliklerinin ideolojik-politik eğitimi üzerinde önemle durması gerekir. Çünkü bizlerin amacı, en hızlı biçimde Partili düzeye gelmek, Partimiz TKEP'in taze kana ihtiyacı olduğu da açık. Ve kadro netliğine ulaşma işide 13 Mart GKB içinde olacağından insiyatif sahipli, örgütleyici, kitleyi peşinden sürükleyen, önder niteliklerine sahip olmak istiyoruz. Bu yüzden eğitimimizin büyük önemi var.

KORFEZ KRIZI VE KURDISTAN

halkının dışa dayanmadan kendi öz gücünü esas alan yeni bir mücadele sayfası açarak bağımsız sosyalist Kürdistan hedefine ulaşmasıdır. Bunun dışındaki hedefler, uzlaşma ve anlaşmalar kesin çözüm olmayacaktır. Yaşanan acı tarihsel deneyimler göstermiştir ki, Kürt burjuza liderlerin imzaladığı antlaşmalar da geçicidir. Kürdistan halkı tüm bu deneyimlerin ışığında, düşmanın ihanetine ahlayıp-vahlamayı bırakıp yeniden toparlanmalı, gerçek devrimci önderliğini yaratarak bağımsız Kürdistan hedefi uğruna verdiği mücadeleyi hızlandırmalıdır.

KUZEY KURDISTAN'DA DURUM NEDIR ?

K.Kürdistan, Kürdistan'ın dört parçası içerisinde kapitalist gelişme düzeyi en fazla olan ve Kürdistan nüfusunun en büyük kesimini içeren birkonumdadır. Kapitalizmin gelişmişlik derecesine göre de proletaryanın yoğunluğu, K. Kürdistan'daki ulusal nitelikli hareketlerin diğer parçalara nazaran Marksizm-Leninizmden daha fazla etkilenmesine, nitelik bakımdan diğer parçalara nazaran daha ileri ve daha devrimci bir karaktere sahip olmasına zemin oluşturmaktadır. Kuzey Kürdistan'daki ulusal demokratik güçler sosyalizm ve bağımsız Kürdistan hattına daha yakın durmaktalar. Ancak yine de programları, ideolojik-politik yapıları, örgütsel ve mücadele anlayışları itibariyle kendilerini dar ulusal çitlerden kurtaramamış küçük burjuva milliyetçi düzeyi aşamamışlardır.

Kuzey Kürdistan'da her geçen gün gelişen kapitalizmin yarattığı sınıf yoğunluğu ve mücadelesi, diğer bir yandan gelişen ulusal diriliş ve direniş sürecinin Kürdistan proletaryası ve onun siyasal önderliğiyle gerekli bütünselliği ve kaynaşmayı yaratamaması, ulusal dar görüşlülük temelinde çeşitli odaklar yaratılmasına yolaçmıştır. Birbirlerinden bir takım nüans farklılıkları olmasına rağmen üç ana program etrafında toparlanmaktadır.

Programları, mücadele anlayışları ve yöntemleri açısından, öz gücünü esas almaktan çok dış desteğe fazlasıyla umut bağlayan ulusal ve toplumsal mücadeleyi reformist taleplerle sınırlı tutan uzlaşmacı TEWGER etrafında toparlanan küçük burjuva reformist ulusal güçler.

Kuzey Kürdistan ulusal güçleri içerisinde daha tutarlı; uzlaşmacı reformist çizginin tersine daha radikal; Kürdistan'ın ulusal mücadele birikimini ve kavgacı ilgilimini toparlayan; 87-88 yıllarında Kürdistan'da ağırlıklı olarak silahlı mücadele etkileriyle ortaya çıkan; Kürdistan halkında ulusal diriliş ve direniş sürecinin gelişmesinde önemli etkileri olan ve giderek Serhıldan düzeyine ulaşan kitle mücadelesinin ortaya çıkmasıyla birlikte olumlu bir çizgiye doğru kayış gösteren ancak, olumsuz ve geri noktalara savrulmaya da açık olan; program ve hedefleri itibariyle diğer milliyetçi hareketlerden fazla bir farkı bulunmayan; 1984 Ağustos'undan beridir silahlı gerilla mücadelesi yürüten ve bu mücadeleyi Kürdistan devriminin esas ekseni olarak gören; kitle-yığın hareketini gerilla mücadelesine tabi kılan ve "herşey gerilla için" şiarıyla yola çıkan bir mücadele stratejisine sahip olan PKK'nın küçük burjuva ulusal devrimci-radikal odağı.

Görüldüğü gibi bu iki odakta farklı cephelerden yola çıkarak klasik ulusal kurtuluşçu ve küçük burjuva milliyetçiliği platformunda birleşmekteler.

Buna rağmen Kürdistan proletaryasının K. Kürdistan'da yükselen mücadeleye yeterince önderlik edememesi nedeniyle bugün Kürdistan'da ortaya çıkan kitlesel hareketlerin önderliğini küçük burjuva milliyetçi güçler ve çeşitli örgütsüz yurtsever aydınlar yapmaktadır.

Küçük burjuva önderliğiyse açıktırki, (Irak Kürt ulusal hareketi buna bir örnektir) mücadeleyi sonuna kadar götüremez, mücadeleyi bağımsızlık ve sosyalizmle taçlandıramaz, mücadelenin belirli bir safhasından sonra uzlaşmalara yönelerek ulusal ve toplumsal güçlerini hüsrana uğratır. Özellikle Paris Kürt Konferansı ve İsveç Konferansı örneklerinden de anlaşılacağı gibi TEWGER güçleri bu çizgide iyice berraklaşmakta, uzlaşmacı, reformist çözümlere doğru büyük bir hızla kaymaktadırlar.

Üçüncü bir odakta programı, hedefleri, mücadele anlayışı, örgütsel yapısı itibariyle Marksizm-Leninizmi kendine rehber edinmiş, uzlaşmaz sınıf hattında ısrarlı küçük burjuva milliyetçiliğine karşı proletarya ve sosyalizm bayrağını açmış, ulusal komünist partisi PARTIYA KOMINIST'A KURDISTAN (KKP)dir.

KKP, bugün her ne kadar Kürdistan'da ki sürece gerektiği düzeyde hükmedemiyorsa da Kürdistan'daki politik gelişmeler, mücadelenin güç kazanan zeminleri Kürdistan ulusal-toplumsal güçlerini KKP programı etrafında toparlamaya doğru yönlendirmekte ve kendi gerçek önderliğini yaratma arayışlarına sokmaktadır.

Şu an ulusal küçük burjuva önderliği önde gözükmektedir. Ancak, gelişmeler komünist önderlik ihtiyacını şiddetle hissettirmektedir. Tarih göstermiştir ki, sınıfların en devrimcisi ve mücadeleyi sonuna kadar götürmeye muktedir proletarya ve onun politik örgütü olan komünist partilerdir. Dolayısıyla K.Kürdistan halkına özgürlük ve bağımsızlığı getirecek olan sınıf proletarya ve onun siyasi gücü PARTIYA KOMINIST'A KURDISTAN (KKP)'nın çizgisidir.

Şüphe yoktur ki, özgür-bağımsız ve onurlu yaşamak isteyen bir halk er geç kendi gerçek önderliğini bulacaktır. KKP'de özgür ve onurlu yaşamak isteyen, mazlum Kürdistan halkı için vardır. Bağımsız ve özgür Kürdistan, ortak egemen güce karşı Kürt-Türk ve ulusal azınlık, proletaryasının eşit-demokratik karşılıklı güven esasına dayalı enternasyonalist mücadele ve örgütlenmesiyle kurulabilir. Türkiye ve Kürdistan'ın komünizan gençleri bu amaç etrafında kenetlenerek mazlum Kürdistan halkının yaşadığı vahşete son vermek için mücadeleyi tırmandırmalı, Partiya Kominist'a Kürdistan'ın Kürdistan topraklarında yürüttüğü inatçı ve zorlu mücadelesine Türkiye komünist gençliği sınırsız destek ve dayanışma vererek Türkiye ve Kürt halkının mücadele ve birliğini pekiştirmelidir. MAYIS 1991

BIJI BRATIYA GEL'Î TÜRK-KURD'U ARAP

BIMRE DEVLET'AN FAŞIST,EMPERYALİST'U KOLONYALİ

BURJUVAZININ YENI .... (Baştarafı, S: 9'da)

işkenceler, baskılar, hak gaspları, sürgünler daha da yoğunlaştırılmaktadır. Artık, özellikle de cezaevlerindeki durum üzerine, haklar talep etme ile veya bu haklar için verilen mücadele sonuca ulaşamamaktadır. Çünkü elde edilen bu haklar, keyfi tutumlarla bile kaldırılmaktadır. Bu nedenle, "Tüm Devrimci Tutsaklara Özgürlük" şiarını yükseltmek ve 12 Eylül faşist anayasasını yırtıp atmak için GÖREV BAŞINA...

Bu doğrultuda, Kürt ve Türk komünizan gençliği, bilhassa gençliğin kendisini, toplumsal muhalefetin etkin bir unsuru haline getirebilmek için kolları sıvamalıdır. Bütün devrimci, komünist yapılanmaları, demokratik kurumları, dernekleri ve toplumsal muhalefeti zorlamak ve harekete geçirmek zorundayız. Bu nedenle; her türlü araç ve eylem biçimini kullanarak, aktif-pasif demeden ama burjuvaziye güvensizlik temelinde, "Kitlelerin Birleşik Devrimci Eyleminin Yükseltilmesi" için:

Haydi KOMSOMOL, GÖREV BAŞINA!

- *YAŞASIN KÜRT-TÜRK GENÇLIĞININ MÜCADELE BIRLIĞI*
- *BIJI KURDISTAN'A AZAD U DEMOKRATIK*
- *TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK*
- *YAŞASIN SOSYALIZM*
- *YAŞASIN 13 MART GENÇ KOMÜNISTLER BIRLIĞI*

GÖĞE AKIN EDENLER

yücelerde yanan iki meşale

MUSTAFA ÇETİNER
1958-....
Korubaşı Köyü - GAZİPAŞA

"Ezen ve ezilenlerin bulunduğu sınıflı toplumlarda sınıfların çıkarları gereği sosyal yaşamlarından kaynaklanan düşünceleri doğrultusunda örgütlenmeleri diyalektik bir zorunluluktur. Sınıfsal ayrışmanın gelişim gösterdiği bir ülkede kim olursa olsun hiç bir kimsenin ortada durması mümkün değildir. Ya proleter sınıfın yanında yer alacaksın ya da burjuvazinin... Bu gerçek beni TKEP'in anası olan Emeğin Birliği hareketi ile tanıştırdı... 1978'de adayüye oldum. Aynı dönemde İlçe Gençlik Komitesi'ne getirildim. Kısa bir süre sonra örgüt üyeliğim kabul edildi. 1979'da İlçe Yönetim Organı'na getirildim. 1979 Şubatının 24.ünde kaçağa düştüm. (AP İlçe başkanının öldürülmesi nedeniyle.dn.) 1980'de yapılan KOMSOMOL I. Kongresi ne delege olarak gittim ve KOMSOMOL yönetimine seçildim. 1981'de yurt dışına çıkarıldım." (PARTİ KİMLİK BİLDİRİMİ FORMUNDAN. dn.)

İMAM ATEŞ
1958-....
DERSİM

"Örgütle ilk ilişkim 1976 ortalarına dayanır. O dönemde 'Sovyet Sosyal Emperyalizmi' güncel tartışmaların başında geliyordu. 'Leninist Yol'da sorunun karşı konmaz bir şekilde konuşu örgüte olan güvenimi daha da artırdı. (THKO/MB kastediliyor. dn.) 1977 yılı sonlarına doğru Antalya'ya gittim. Bu gidişim örgütten tamamen bağımsızdır. Orada bir sempatizan olarak tüm (legal. dn.) çalışmalara katıldım. GEB'in kuruluşundan sonra Parti üyesi oldum ve İl Gençlik Komitesi'nde görev aldım. Sıra ile İl Gençlik Komitesi'nde .... Semt Komitesi'nde çalıştım. 1980 yılında gençlik gazetesi EYLEM'in sorumlu müdürlüğüne getirildim. Bir güçbirliği bildirisi dağıtımı sırasında silahlı olarak yakalanıp tutuklandım. 11 Eylül 1980'de kefaletle tahliye oldum. 12 Eylül 1980'de sıkıyönetim makamlarınca aranır duruma düştüm. 1981'de yurt dışına çıktım." (PARTİ KİMLİK BİLDİRİMİ FORMUNDAN. dn.)

1982'de İsrail siyonizminin Lübnan'ı işgali karşısında, Lübnan ve Filistin halklarının oluşturduğu direniş cephesinde, çok sayıda Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı devrimci de yer alıyordu. MUSTAFA ÇETİNER ve İMAM ATEŞ, savaşta fiilen yeralan onlarca yoldaşımızdan ikisi idi. Yoldaşlarımız, İsrail işgal güçlerine karşı direnişte tam bir enternasyonalist bilinç ve kararlılıkla Filistinli ve Lübnanlı savaşçılarla birlikte davrandılar, enternasyonal birlik ve dayanışmanın sıcak örneğini sergilediler. MUSTAFA ÇETİNER ve İMAM ATEŞ yoldaşlarımız ŞKEYF kalesinde mevzilenmişlerdi. ŞKEYF kalesindeki direniş, İsrail işgal güçlerinin karadan, havadan ve denizden saldırılarına karşı uzunca bir süre devam etti. Sonunda Filistinli, Lübnanlı, Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı savaşçılarının topluca katledilmesiyle kale İsrail güçlerinin eline geçti. İşte MUSTAFA ÇETİNER ve İMAM ATEŞ yoldaşlarımızın kanları bu kalede Filistinli ve Lübnanlı savaşçıların kanlarıyla birlikte toprağa döküldü.

KOMSOMOL saflarında yetişmiş, Komünist Parti kadrosu düzeyine yükselmiş ve PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ şehitleri saflarında göğe akın eden yoldaşlarımızın anıları, biz KOMSOMOLcuların enternasyonalist bilinç ve tutumunu pekiştiriyor, pekiştirecek.